

# Verslavend Bloed

Door Bloed Gebonden Serie  
Boek 11



Dutch Translation



AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship

**Verslavend Bloed**

«Tektime S.r.l.s.»

## **Blankenship A.**

Verslavend Bloed / A. Blankenship — «Tektime S.r.l.s.»,

Michael merkt dat het bloed van krachtige onsterfelijken soms niet vermengt, zelfs niet als ze zielsverwanten en passievol zijn. Een paringsteken is een symbool van bezit, maar voor Michael is het proeven van dat kleine beetje bloed zijn ondergang. Het bloed van de gevallenen is bedrieglijk verleidelijk voor een zonnegod en de krachtige rush die Michael er van krijgt, is zeer verslavend. Om Aurora tegen zichzelf te beschermen, begint Michael de machtigste demonen in de stad op te sporen om zijn duistere verlangen te bevredigen. Terwijl het zwarte bloed in zijn aderen pulseert, verliest Michael zichzelf door de haast en wordt hij net zo gevaarlijk als de demonen waarna hij op jacht is.

© Blankenship A.

© Tektime S.r.l.s.

# Содержание

Hoofdstuk 1	6
Hoofdstuk 2	10
Hoofdstuk 3	15
Hoofdstuk 4	23
Hoofdstuk 5	30
Конец ознакомительного фрагмента.	33

# **Amy Blankenship Verslavend Bloed**

**Verslavend Bloed**

**Door Bloed Gebonden Serie Boek 11**

**Amy Blankenship, RK Melton**

**Vertaald door Angelique Hofland**

**Copyright © 2012 Amy Blankenship**

**Tweede editie Gepubliceerd door Amy Blankenship**

**Alle rechten voorbehouden**

## Hoofdstuk 1

Toya hurkte laag op het dak van Kyoko's huis en liet zijn gouden ogen naar het kleine gebouw afdalen dat het Maiden- Statue in de achtertuin huisvestte. Het was een aantal jaren geleden sinds de nacht dat hij door de barrière was geglipt en haar in deze wereld had gevonden, maar hij herinnerde zich nog elk detail zoals het gisteren was gebeurd.

Er verscheen een zachte glimlach op zijn gezicht toen hij dacht aan die keer dat ze achter hem in dat ijskoude water sprong ... de kleine idioot kon niet eens zwemmen, maar het kon haar niets schelen.

Zijn gedachten werden duister toen hij zich herinnerde elke keer dat hij haar in verschillende realiteiten had ontmoet. Ongeacht welke wereld, Kyoko bleef nooit nadenken als het erop aankwam zichzelf in de hitte van het moment op te offeren om iemand van wie ze hield te redden. Toya's lippen werden dunner. Hij hoopte haar van die kleine gewoonte af te helpen of haar koppige kont aan hem vast te maken zodat hij haar deze keer kon beschermen.

Toya verplaatste zijn blik en staarde naar de enorme vijver aan de achterkant van het terrein. Hij hoopte echt dat ze zijn advies had opgevolgd en had leren zwemmen. Ze had hem die avond bijna een hartaanval bezorgd door zomaar te verdrinken en toen hij haar vond, wist hij zeker dat hij haar daarvoor nog zou straffen.

Toen hij haar vond ... Toya's gelaatstrekken werden al zachter, wetende waarom ze hier niet op haar bewakers zat te wachten toen ze overstaken. Hij en zijn broers hadden het al uitgezocht sinds Kyoko hem niet herkende toen hij de eerste keer opdook. Ze herinnerde zich haar bewakers niet, wat normaal was gezien in elke andere dimensie waarin ze haar hadden aangetroffen, ze had alleen de herinneringen van één leven en dat was altijd het leven dat ze op dat moment in die dimensie leefde.

Gewoonlijk trof dat dimensionale geheugenverlies ook alle bewakers ... inclusief hem. Hij kon niet tellen hoe vaak hij Kyoko voor het eerst had ontmoet, maar deze wereld was anders. The Heart of Time had hen hierheen gestuurd met een geschenk en een vloek. Voor een keer herinnerden hij en zijn broers zich alles aan haar ... zelfs het feit dat ze allemaal verliefd op haar waren en in parallelle werelden om haar hadden gevochten.

Zijn borst verstrakte bij een herinnering die hij liever niet had. Hij voelde nog steeds de gruwel van Kyoko die in zijn armen stierf en hun lichamen samen bewogen, omdat ze allebei werden gespietst door een doodslag die alleen voor hem bestemd was. Ze had geprobeerd hem te redden van Hyakuhei ... en ze had hem gered. Toya knipperde met zijn ogen terwijl een eenzame traan over zijn wang gleed en hij duwde de herinnering boos weg.

Verdorie, zelfs Hyakuhei herinnerde het zich allemaal, wat in hun voordeel leek te zijn, aangezien hij hen niet op zicht had aangevallen. Natuurlijk ... hij was ook niet echt sociaal geweest. Ze hadden al besloten hem uit de weg te blijven en hem deze keer niet tegen zich in het harnas te jagen.

Hyakuhei was niet bij hen geweest toen ze de demonen door de scheur hadden gevolgd, dus ze hadden geen idee waar hij vandaan kwam en dat baarde hen een beetje zorgen. Tot dusver leek hij alleen de stukjes kristal te verzamelen die Kyoko duidelijk had verbrijzeld ... alweer. Het was niet de fout van Kyoko ... ze kon niet leren van haar fouten uit het verleden als ze zich niet mocht herinneren dat ze die had gemaakt. Hij vergaf haar te weten dat als ze het kristal niet had verbrijzeld, haar bewakers niet naar deze wereld zouden zijn getrokken om haar te vinden.

Er verscheen een frons op Toya's lippen toen hij het bekende gevoel van een stukje van datzelfde verbrijzelde kristal in de buurt voelde. Het Guardian Heart Crystal was ongelooflijk krachtig en elke kleine scherf bevatte een stuk van die kracht. Elke mens of demon die erin slaagde een stuk ervan te bemachtigen, zou een geweldige boost krijgen en als het geluk had, trokken de stukken demonen als vliegen naar honing.

Omdat het kristal hier in LA was opgedoken, was deze plek de hotspot van deze wereld geworden voor alle paranormale wezens. Alles wat niet-mens was, werd naar dit gebied getrokken, ook al hadden ze geen idee waarom.

Op zoek naar het kristal dat hij voelde, liet Toya langzaam zijn blik over de huizen rondom het heiligdom gaan en wachtte even toen hij iemand door het donkere raam van het huis ernaast zag kijken. Hij stond op en stuurde naar het silhouet dat naar hem stuurde en trok een wenkbrauw op toen de schaduwvorm plotseling onder de rand van het raam viel.

Toya grijnsde. Het werd hoog tijd dat hij wat plezier had. Hij verdween prompt uit het zicht, net toen de man genoeg moed verzamelde om nog een keer te kijken.

Tasuki haalde diep adem en hield zijn pistool nog steeds als een schild voor zich. Dat was de man die bij Kyoko was geweest op de avond dat ze was verdwenen ... hij wist het zeker. Wat deed hij op de loer op het dak van Kyoko? Tasuki rechte vastberaden zijn schouders. Er was maar één manier om erachter te komen en omdat hij politieagent was, had hij het recht om te gaan onderzoeken.

Om ervoor te zorgen dat zijn Berretta een vol magazijn had, klikte Tasuki de beveiliging eraf en liep de voordeur uit. Dit was niet de eerste keer dat hij voet op het terrein zette sinds Kyoko die nacht tien jaar geleden verdween, maar het was de eerste keer dat hij naast het bedrijf iemand zag die was ingehuurd om het terrein te onderhouden.

De eerste keer dat hij ze daar op hun zero-turn maaiers had gezien, had hij ze alleen maar geconfronteerd om erachter te komen dat ze anoniem waren aangenomen. Toen hij had geprobeerd die voorsprong op te sporen, was dat een doodlopende weg omdat het geld gewoon één keer per jaar in de postbus van het bedrijf verscheen en altijd contant werd betaald.

Toen hij het versleten pad oversteeg tussen de twee huizen, stopte hij even om te voorkomen dat de herinneringen die hij aan Kyoko en haar broer Tama had, hem achtervolgden. Zonder die verdomde zogenaamde 'engel' die Kyoko gisteravond had ontmoet, zou ze niet zijn vertrokken ... hij was er zeker van. Tasuki schaamde zich niet om het toe te geven ... hij haatte die man omdat hij Kyoko van hem wegnam, maar als hij terug was, dan was er een kans dat Kyoko ook terug zou zijn.

Omdat hij niemand in de directe omgeving vond, kroop Tasuki naar de achterkant van het huis waar het beeld stevig opgesloten was in het kleine heiligdom huis. Zwijgend bewegend liep hij om de hoek van het huis en trok zich terug toen hij weer de man zag waar hij zojuist over had nagedacht en zag hem daar voor de schuur staan ... en de enge deuren stonden wijd open.

Tasuki, die hem alleen als kind van veraf had gezien, bestudeerde de man deze keer en legde elk detail vast. Zijn lange donkere haar had dikke zilveren highlights die er doorheen liepen en hij kleepte zich net zo vreemd als de helft van de mensen die hij bij PIT had zien werken. Hij zag er niet normaal uit, maar hij had absoluut geen vleugels, dus gooide Tasuki Kyoko's 'engel'-idee uit het raam.

“Staan blijven,” schreeuwde Tasuki terwijl hij uit de schaduw stapte en zijn Berretta omhoog bracht, waarbij hij rechtstreeks op het hart van de man mikte.

Toya's grijns werd groter en hij draaide zich langzaam om om de man aan te staren die alleen maar dacht dat hij hem had beslopen. Zijn blik veranderde al snel in ergernis en kwam oog in oog met een explosie uit het verleden. Verdomde Tasuki ... hij had moeten weten dat de mens hier ergens op de loer ligt. Toya fronste zijn wenkbrauwen bij de volgende woorden uit Tasuki's mond.

“Ik dacht dat jij het was,” riep Tasuki met een snauw uit. “Ik herinner me dat je hier was op de avond dat de demonen kwamen. Ben je één van hen? Je hebt Kyoko iets aangedaan ... Ik zag je haar slappe lichaam vasthouden en durf het niet te ontkennen.”

Toya richtte zijn blik op de mens waar Kyoko altijd zo dol op was en lachte inwendig om het feit dat Tasuki zich niet alle keren herinnerde dat ze elkaar hadden ontmoet ... wat waarschijnlijk een goede zaak was. Zijn ogen vernauwden zich toen hij de kracht van het gebroken kristal uit Tasuki voelde komen en die kennis maakte hem plotseling kwaad.

“Je hebt een talisman,” zei Toya. “Ik wil het.”

Het was de beurt aan Tasuki om te fronsen. “Wat?”

Hij had geen kans om de Berretta af te vuren toen de man in een waas op hem afkwam, hem neerhaalde en zijn vingertoppen hard tegen de spier van zijn borst drukte. Tasuki sloeg zijn handen om de pols van de man en duwde terug met elke ons kracht die hij had.

“Engel ... mijn ... reet,” gromde Tasuki en plantte zijn voet in de maag van de man, “je gedraagt je meer als een demon!” Hij slaagde erin hem met meer kracht af te zetten dan hij zich realiseerde.

Toya vloog achteruit, landde op zijn voeten en gleed over het goed verzorgde gras. Zijn hand balde langs zijn zij en hij gromde. Dus het kristal beschermde hem, nietwaar?

“Wat heb je gedaan om Kyoko te laten vertrekken?” Vroeg Tasuki en hij krabbelde overeind toen de ogen van zijn tegenstander vervaagden van puur goud tot heel eng zilver. Tasuki ging niet achteruit toen hij zijn blik recht op hem richtte.

Toya snauwde toen hij zag dat Tasuki's ogen amethyst werden.

“Toya!”

Het zilver verliet Toya's ogen en hij keek over zijn schouder naar zijn broer Shinbe. “Wat wil je Shinbe? Zie je niet dat ik bezig ben met het verzamelen van het kristal?”

Shinbe hield zijn hoofd rustig opzij. “Realiseer je je dat je hem moet doden om de talisman te verwijderen ... toch?”

“Ik vind dat prima. Bovendien weten we allebei dat hij dood kan gaan,” gromde Toya en snauwde opnieuw toen een schot klonk en hij voelde dat de kogel zijn rechterschouder doorboorde. “Jij klootzak!”

Shinbe grinnikte lichtjes. “In dit geval Toya, ik denk dat je die hebt verdiend. Laat Tasuki maar ... we moeten snel vertrekken.”

“Je zou het nog voor hem opnemen ook,” zei Toya sarcastisch toen één van zijn tweelingdolken in zijn hand tot leven kwam en hij gebruikte de punt ervan om de kogel uit zijn schouder te graven. “Waarom weggaan? Het plezier is net begonnen,” gromde hij terwijl de kogel over het gras schoot om bij Tasuki's voeten te landen.

“Hij komt eraan,” antwoordde Shinbe cryptisch.

Toya's dolk verdween en zijn lippen vormden een glimlach terwijl hij naar Tasuki keek. “Ik krijg er tenminste niet de schuld van.”

“Wie komt er?” Vroeg Tasuki niet helemaal zeker op wie hij moest mikken ... hoewel degene die Toya heette nog steeds zijn eerste keuze was. Die alleswetende glimlach van hem bezorgde hem de kriebels.

Shinbe staarde hem lang aan. “Vertrouw me Tasuki ... je moet nu vertrekken. Als je dat niet doet, verberg je dan tenminste totdat hij weg is.” Hij herkende die koppige blik toen Tasuki zijn schouders rechthield en het wapen steviger vasthield. Shinbe schudde zijn hoofd en besloot zijn eigenzinnige reïncarnatie een nuttig cadeautje te geven.

Met een paar snelle handbewegingen en een schuine stand van zijn staf plaatste Shinbe een permanente barrière rond de jongen die demonen of iemand anders zou verhinderen de kristallen scherf te ontdekken die diep in hem zat. Hij zuchtte mentaal omdat hij wist dat het te laat was om dat kleine feitje voor Toya te verbergen.

Tasuki staarde met grote ogen toen de grote amethyststeen op Shinbe's staf zacht gloeide en hij verdween samen met degene die Toya heette. Zijn blik werd naar zijn eigen handen getrokken en vervolgens naar de rest van zijn lichaam, terwijl een zacht amethyst licht hem een ogenblik omlinjnde en vervolgens vervaagde.

“Misschien helpt dit je om deze keer in leven te blijven,” weerklonk Shinbe's stem in zijn hoofd en vervaagde snel.

“Deze keer?” Vroeg Tasuki in verwarring en kromp ineen toen de deur van de schuur dicht sloeg. Een plotseling gevoel van voorgevoel overspoelde hem en hij zou zweren dat de lucht verschillende tinten donkerder werd.

Tasuki had geen controle over de dringende noodzaak om zich te verschuilen in de schaduw van de bomen achter hem. Hij hurkte neer, half verscholen achter twee boomstammen, zodat hij door het midden kon gluren en kon zien wat er aan de hand was.

Een koude rilling drong door hem heen toen hij uit het niets midden in de achtertuin een man met lang zwart haar uit het niets zag verschijnen. Zijn adem stokte in zijn keel en een overweldigende angst en volledige kalmte bevroor hem op de plek. Hij was het ... de man uit zijn nachtmerries stond op slechts drie meter afstand van zijn schuilplaats.

Hyakuhei liep met een nadenkende uitdrukking op zijn gezicht naar de schuur. Hij was er zeker van dat hij net de aanwezigheid van een talisman had gevoeld toen deze verdween. Hoe ironisch was het dat een talisman hier zou zijn op het terrein van het heiligdom waar de maagd woonde? Toen hij voor de schuur stopte, ging de deur weer open alsof het zijn stille bevel gehoorzaamde.

Zijn donkere ogen werden lichtbruin toen hij staarde naar de gelijkenis van zijn hartenwens. Hij stak zijn hand uit, raakte met zijn vingertoppen de hare en voelde niets anders dan de kou van de steen. Dus, zelfs na al die tijd wees ze hem nog steeds af ... weigerde hem terug te laten in het Hart van de Tijd. Hij sloeg zijn ogen op naar de hare en werd beloofd toen ze even zacht gloeiden. Er verscheen een duivelse glimlach op zijn perfecte lippen ... zo is het.

Zijn ogen vernauwden zich toen hij de vervagende energieën van Toya en Shinbe voelde. Het was duidelijk dat ze hier eerst waren gekomen om de talisman van het kristal te claimen. Met een laatste blik op het standbeeld draaide Hyakuhei op zijn hiel en verliet het heiligdom.

Tasuki durfde niet te bewegen totdat het monster uit zijn nachtmerries het heiligdom had verlaten. Hij gleed verder naar de grond en liet de adem los, waarvan hij niet wist dat hij hem had ingehouden, en rolde op zijn rug om naar de sterren te kijken. Wat was er aan de hand? Hij was gewend om het paranormale te zien dat bloeide in LA, maar dit was anders ... dit kwam te dicht bij huis.

Hij wist het antwoord al en boog zich voorover en kneep hard in zijn arm. Oké ... dat was het bewijs dat hij niet droomde. Jade had gelijk ... het waren meer dan alleen dromen. Nooit in zijn leven had hij ooit zoiets angstaanjagends meegemaakt. Hij haalde een paar keer diep adem en wachtte tot het voorbij was voordat hij langzaam weer overeind kwam en strompelde naar de rand van het terrein tussen hun huizen.

Toen hij de rand van zijn voortuin bereikte, sprintte Tasuki naar zijn voordeur en baande zich een weg naar binnen, vergat daarbij bijna de deur te openen. Hij sloot de deur achter zich, schoof elk slot op zijn plaats en liep snel achteruit. Hij liep naar de bank en ging zitten en wikkelde de deken om zich heen, en hield zijn vinger op de trekker van zijn Berretta ... niet dat het hem goed zou doen.

Hij kromp ineen toen hij zich herinnerde dat hij Toya heette en de kogel eruit haalde met de punt van die gevaarlijk uitziende dolk. Hij sloeg zijn ogen op naar het portret dat boven zijn open haard hing en zijn lippen scheidden in een gevoel van déjà vu. Op het schilderij raakte Kyoko de handen van het standbeeld aan op dezelfde manier als het lange, donkere en spookachtige iets net had gedaan.

## Hoofdstuk 2

Jade voelde de rust van haar slaap wegglijpen, maar ze was zo comfortabel dat ze de realiteit simpelweg nog niet onder ogen wilde zien. Ze voelde het verhitte lichaam tegen zich aan drukken en kreunde bijna. Bij nader inzien ... misschien was wakker worden niet zo'n slecht idee.

Ze opende langzaam haar ogen en zag een gebruikte kale borstkas die over haar gezichtsveld heen en weer liep. Te oordelen naar de gestage hartslag onder haar oor sliep Titus nog steeds en het zou wreed zijn om zich weg te trekken of hem verontwaardigd uit bed te duwen, alleen maar omdat ze elkaar aanraakten. Hij zou nog niet helemaal genezen zijn, dus besloot ze hem met rust te laten ... deze keer.

's Nachts tegen hem aan knuffelen was waarschijnlijk toch haar taak geweest, omdat ze meestal verschillende kussens had die ze 's nachts had gepakt. Eerlijk gezegd was het geen grote verrassing dat een been en een arm over hem heen werden geslagen. Hij was absoluut een goede vervanging voor haar normale lichaamskussens.

Ze verplaatste haar been een fractie en voelde de binnenkant van haar dij recht boven de bult tussen zijn benen liggen en zuchtte innerlijk. Hoewel ze er een hekel aan had om het toe te geven, zelfs als de man slap was, was hij nog steeds erg indrukwekkend. Jade voelde zijn harde bovenbeen tegen haar kruis bewegen en dwong zichzelf mentaal niet tegen hem te buigen. Ze wilde het zo graag doen. Eigenlijk, op het moment wilde ze het maar al te graag doen met hem.

Jade ademde langzaam zijn bedwelmende geur in en sloot haar ogen, genietend van de rauwe man die zo gemakkelijk de kloppende pijn van haar hitte kon wegnemen. Ze was koppig en tot nu toe was het vrij gemakkelijk geweest om niet toe te geven aan de hormonen die deze overweldigende behoefte aan seks hadden veroorzaakt.

Ze voelde een warm kietelend gevoel naar beneden spoelen en haar buikspieren spannen zich. Voordat ze zichzelf kon stoppen, verraadde haar lichaam haar en spande ze haar heupen. Het gevoel was zo ongelooflijk dat ze, in plaats van zich terug te trekken, daar bleef liggen en de druk nodig had.

Jade rolde mentaal met haar ogen bij de ironie. Hier dacht Titus dat de geur van haar hitte hem gek zou maken. Nou, ze had nieuws voor de machtige Alpha ... ze was niet de enige die op dit moment de geurverspreider moest gebruiken. Ze fronste haar wenkbrauwen omdat ze wist dat ze zich nooit aangetrokken voelde tot de manier waarop een menselijke man rook, maar dan zou ze niet ... toch?

Dit bevestigde zojuist haar theorie dat het veel veiliger was om met een mens in bed wakker te worden, omdat ze nu iets had om mee te vergelijken.

Hoe harder ze zich tegen Titus drukte, hoe sneller haar gedachten begonnen te gaan totdat haar geest tot stilstand kwam toen ze weer bewoog. Voor ze het wist, wreef ze zich tegen de hardheid van zijn dij en probeerde zichzelf tot voltooiing te brengen. Jade kromp ineen terwijl ze vervloekte dat ze net opschepte over haar koppige vastberadenheid en dat ze een leugenaar van zichzelf maakte.

Toen Titus werd wakker uit de diepe, helende slaap waarin hij had gezeten, greep hij onmiddellijk het zachte lichaam naast zich vast en draaide zich om tot hij bovenop zat. Hij drukte haar polsen tegen het bed en drukte zijn dij harder tegen de hete vochtigheid. Titus staarde naar Jades gezicht en wist in één oogopslag dat ze hem nodig had. Haar ogen waren helder en glazig, haar wangen waren rood van kleur en die pruilende lippen waren enigszins gescheiden door de snelle ademhaling. Hoe had hij hier in godsnaam doorheen geslapen?

Jade staarde Titus aan, verbijsterd hoe snel hij net was omgedraaid om haar te domineren. Ze wilde die snelheid en brute kracht proeven ... maar één keer. Ze wilde het verschil voelen tussen de passie van een mens en de rauwe seksualiteit van de wolf bovenop haar. Jade wiegde tegen hem aan, wetende dat het te laat was om het nu te stoppen en het was niet zijn schuld ... maar die van haar.

Titus kreunde half en half grommend toen hij voelde dat hij pijnlijk snel hard en stijf werd. Hij wist dat ze haar breekpunt voorbij was en hoewel hij blij was dat haar vooroordelen waren omgevallen

... wilde hij haar horen zeggen dat ze hem nodig had, zodat ze hem er achteraf niet mee om de oren kon slaan.

Hij liet zijn gezicht zakken om net boven haar lippen te zweven en vroeg: “Wat wil je van me, Jade?”

Toen ze de schorre diepte van zijn stem hoorde, stroomde er meer warmte door haar heen. Jade spande zich omhoog tegen hem en huiverde. Ze was bijna voorbij het punt van rationeel denken, maar hield zichzelf stevig vast en keek hem recht in de ogen. Ze had nog steeds genoeg zelfbehoud om te weten dat ze gevaarlijk dicht bij het overschrijden van meer dan één lijn was.

Met bijna paniekerige stem beantwoordde Jade zijn vraag. “U beweert een man van eer te zijn, dus ik wil uw woord als een alfa dat u mij niet zult markeren en mij mijn vrijheid zal laten behouden. Kun je dat doen en me toch laten zien hoe het is om met een wolf te zijn, zodat ik het uit mijn systeem kan halen?”

Titus voelde de steek van haar wanhopige woorden en keek haar neer. “Als je niet helemaal gek was van extase, zou je me nooit gewoon willen vanwege wat ik ben,” beschuldigde hij haar. Hij vond het niet leuk om haar te helpen hem uit haar systeem te halen. “Maak je geen zorgen ... Ik ben niet van plan je te markeren. Je bent niet de enige met normen.”

Jade hield haar adem in en hoorde de lichte woede in zijn stem. Ze zakte achterover op het matras om afstand tussen hen te creëren. Niet in staat zijn blik vast te houden, liet ze de hare zakken tot in de perfectie van zijn lippen. “Dan zijn we het eens. Zodra we dit bed verlaten, zijn er geen verplichtingen meer aan verbonden,” herhaalde ze terwijl ze bad dat ze de wilskracht zou hebben om op te staan als hij haar voorwaarden weigerde.

“Als je alleen maar genomen wil worden, dan zal ik je een goed nemen ... en je zult het verschil weten tussen slapen met een mens en met een wolf,” zei Titus en het kon hem niet schelen dat de woorden meer klonken als een bedreiging dan een overeenkomst.

Jade's lippen scheidden met een sarcastische comeback, maar de woorden werden gestolen toen zijn hete lippen snel in een vurige kus op de hare daalden. Op dit moment had ze geen reden meer om met hem te vechten ... ze kreeg wat ze wilde. Jade spande haar lichaam naar boven en kreunde in de verhitte kus. Als ze dit zou doen, wilde ze alles wat ze eruit kon halen.

Titus had hetzelfde besloten. Als dit de enige keer was dat ze gewillig zijn aanraking zou toestaan, dan zou hij ervoor zorgen dat ze het nooit zou vergeten. Hij liet haar handen los en verdiepte de kus terwijl hij tegen haar aan gleed. Hij pakte de stof van het felroze nachthemd en trok een kant naar beneden om haar borst bloot te leggen.

Hij beëindigde abrupt de kus, gleed naar achteren over het bed, pakte haar slipje en trok ze in één snelle beweging langs haar benen. Hij voelde zich tevreden toen hij haar geschrokken naar adem hoorde snakken.

Titus staarde haar aan met haar donkere haar verspreid over het witte laken en die ene hoop romig vlees boven de rand van het losse hemd, en besloot dat er nog iets was om het plaatje compleet te maken. Hij pakte de onderkant van het nachthemd vast, scheurde het in het midden en stopte slechts enkele centimeters voordat de scheur de bovenkant bereikte en in tweeën brak.

Hij spreidde het nachthemd wijd uit en liet de zachte stof los, terwijl hij zag hoe het openging als een gordijn en vervolgens naar beneden fladderde en haar borsten volledig bloot liet vallen.

Jade grijnsde alsof ze nog steeds aan het vechten waren en ze hield instinctief van de energie hiervan. Ze stond op en legde haar handpalm tegen zijn borst om hem op afstand te houden. Ze liet haar benen tussen de zijne uit glijden, kroop op haar knieën naar hem toe en glimlachte terughoudend toen hij haar dwong om van het bed af te stappen totdat hij buiten haar bereik was.

Ze liet haar blik lager zakken terwijl Titus de joggingbroek langs zijn benen naar beneden liet glijden en opzij schopte. Ze dacht dat hij hard was de laatste keer dat ze hem naakt had gezien, maar nu kon ze het verschil zien ... hij was enorm.

Jade kroop naar de rand van het bed op haar knieën en schoot naar voren, terwijl ze haar lippen over de zijne sneed in een verhitte kus die hij snel domineerde. Ze liet haar handen zijn heupen strelen en schoof er eentje langs de voorkant om haar hand om zijn dikke lengte te wikkelen.

Wetende dat ze nu het enige dat ze van hem wilde stevig vasthield, liet Titus zijn vingers in haar haar glijden en hield haar hoofd schuin terwijl hij haar grommend kustte. Hij voelde haar vrije tepel tegen zijn borst wrijven terwijl hij tegen haar bewoog en op en weer stootte in haar hand.

Titus grijnsde innerlijk omdat hij wist dat hij haar een lesje wilde leren. Zijn kleine wolvin had geen idee waar ze aan begon. Ze was gewend aan het uithoudingsvermogen van mensen terwijl zelfs een normale weerwolf niet kon tippen aan het uithoudingsvermogen van een Alpha. Hij sleepte haar van het bed, draaide haar om en tilde haar tegen de muur.

Jade sloeg haar benen om hem heen en legde haar handen op zijn schouders als hefboom. Ze stond op en boog onbevreesd haar heupen totdat het gezwollen uiteinde van hem tegen haar opening drukte. Oh god, hij was zo groot. Ze wiegde haar heupen heen en weer in een langzaam schurende beweging terwijl de eerste centimeter van hem in haar gleed en haar verder opende.

Titus keek toe terwijl ze haar hoofd achterover tegen de muur liet leunen om hem langzaam te nemen. Hij schudde zijn hoofd, wikkelde zijn handen achter haar en greep haar schouders vast, en met een harde stoot naar boven, bracht hij zich in haar waardoor ze allebei hun adem verloren.

Hij had niet verwacht dat ze zo strak zou zijn en het knellende gevoel bracht hem bijna op zijn knieën.

Voordat ze kon herstellen, zakte Titus halverwege terug naar beneden en pakte weer haar schouders terwijl hij naar boven kwam en haar daar stevig vasthield.

Jade duwde tegen zijn borst en kreunde toen ze plotseling omdraaide en haar rug tegen het matras sloeg. Het hoge bed was de perfecte hoogte om met haar benen om zijn middel te blijven staan. Ze greep een handvol van de dekens toen hij haar billen omklemde en haar heen en weer tegen hem duwde en duwde.

Met rafelige ademhalingen keek Jade naar hem op en zag dat hij naar zichzelf keek hoe hij in en uit haar gleed. De spieren van zijn armen verstrakten bij elke beweging en ze sloeg haar blik neer op de eight-pack van spieren die op zijn buik zichtbaar waren. Het beeld van hem die daar lang en trots stond terwijl hij op haar bonkte, was het meest sexy dat ze ooit had gezien. Het gevoel dat hij centimeter voor centimeter in haar stootte met langzame en harde stoten, stuurde haar over de rand.

Titus hief zijn verhitte blik op toen hij haar hoorde schreeuwen. Ze was zo sensueel in haar orgasme dat hij zich moest concentreren om dat voor haar te onthouden, hij was niets anders dan een hulpmiddel om haar te bevrijden van haar hitte. Hij of een ander mens zou het doen. De gedachte dat andere mannen haar aanraakten ... haar tot een orgasme brachten, hielp hem zijn starre controle te behouden terwijl hij in haar zakte en zich bij elke beweging terugtrok en zijn hele lichaam bewoog.

Jade vocht om adem te halen toen de spasmen van haar orgasmes zo ver gingen dat ze klaar was om hem om genade te smeken. Ze gooide haar hoofd heen en weer, boog haar lichaam naar boven en opende haar ogen. Ze had geen adem meer toen ze de boze ogen van de Alpha-wolf naar haar zag staren. In paniek ontwarde ze haar benen en probeerde van hem weg te draaien.

“Genoeg,” zei Jade buiten adem en was blij toen hij haar losliet. Ze voelde nog steeds de pulserende krampen tussen haar benen en probeerde van hem weg te klauteren.

Titus keek toe terwijl ze zich op handen en knieën omdraaide om van hem weg te kruipen. Hij rook haar plotselinge piek van angst en hij haatte het feit dat ze hem opnieuw vergeleek met andere mannen die ze vreesde alleen omdat hij een Alpha was. Hij schudde zijn hoofd en kroop snel over haar heen.

Jade haalde diep adem toen ze voelde dat zijn lichaam haar rug streekte en zijn armen plotseling naast die van haar lagen. Ze voelde zijn dikke kop terug in haar opening glijden en kreunde toen ze haar bovenlichaam optilde en haar hoofd in overgave tegen zijn schouder legde.

Titus zette haar met zijn armen in een kooi en trok haar tegen zijn borst terwijl hij zichzelf weer naar binnen dreef. Hij liet zijn lippen op de schelp van haar oor zakken en fluisterde met een donkere, schorre stem, “Het is nooit genoeg.” Hij knabbelde aan de zijkant van haar nek en voelde dat ze hem nog strakker kneep.

Jade voelde haar hart fladderen toen zijn stem in haar hoofd weerkaatste, maar ze was nog steeds helder genoeg om op haar hoede te zijn voor de tanden die zo dicht op haar huid zaten. Bijna alle vrouwelijke wolven waren gemarkeerd tijdens seks en ze kon niet voorkomen dat haar angst opsteeg terwijl een ander orgasme haar hard trof.

Titus keek op en zag hun weerspiegeling in de enorme spiegel op het dressoir. De aanblik van haar met haar ogen dicht en haar lippen een beetje uit elkaar terwijl ze zijn stoten nam, was erotisch. Hij legde zijn handen op haar heupen, tilde haar op en bracht haar weer naar beneden in een ritme dat haar liet hijgen terwijl haar benen begonnen te trillen. Hij liet één van zijn handen naar boven strelen tot hij haar borst omhulde, hij liet zijn andere hand om haar heen glijden en doopte hem tussen haar dijen.

“Doe je ogen open, Jade,” beval hij hard fluisterend en gebruikte zijn wang om haar gezicht naar de spiegel te bewegen.

Jade deed haar ogen open en zag hun spiegelbeeld terwijl hij haar benen verder uit elkaar duwde. Haar donkere kleur tegen de blonde Griekse God achter haar was erotisch als de hel. Toen hij met zijn vingertoppen over de zenuwenbundel streek, net boven de plek waar hij binnenkwam, kreunde Jade en beet op haar onderlip terwijl ze dicht tegen hem aan drukte. Ze had het gevoel dat ze explodeerde toen zijn vingers hun martelingen niet stopten.

“Titus alsjeblijft,” riep Jade, terwijl ze zich tegen hem aandrukte terwijl ze huiverde en in zijn armen trilde.

Titus z'n ogen gloeiden terwijl hij naar haar in de spiegel keek. Hij gaf haar iets wat ze nog nooit eerder had gehad en hij was nog lang niet klaar. Als ze weg zou lopen van dit bed en dacht dat dit niets anders was dan seks omdat hij medelijden had vanwege haar hitte, dan zou hij ervoor zorgen dat ze moeite had om weg te lopen.

Ze voelde hem keer op keer die lieve plek tussen haar benen strelen voordat zijn armen haar eindelijk loslieten en ze viel voorover en ving zichzelf op op het matras. Ze zoog haar adem in en maakte een sissend geluid toen hij een hand op haar zij en de andere op haar onderrug legde en bijna helemaal naar buiten gleed om zichzelf langzaam en meedogenloos weer naar binnen te duwen.

De verleidelijke schommelende beweging was genoeg om haar high te houden en haar tegelijkertijd op adem te laten komen. Ze greep het laken onder haar vingers toen ze zich realiseerde dat hij in deze positie nog dieper kon gaan dan voorheen. Wat hij ook binnenin haar aanraakte, was nog nooit door iemand aangeraakt en deze nieuwe sensatie maakte haar gespannen en smolt bij elke stoot. Voordat ze zichzelf kon stoppen, duwde ze zich tegen hem aan, zodat hij het nog harder zou raken.

“Titus,” schreeuwde Jade toen hij haar een seconde stilhield voordat hij weer bewoog.

Titus gromde laag in zijn keel toen zijn controle bijna wegglipte. Hij reikte naar voren, duwde haar lange donkere haar opzij en pakte met één van zijn handen haar schouder vast. Hij haalde diep adem en haalde haar met een hardere schok terug, sloeg tegen haar aan en gaf haar waar ze naar verlangde.

“Oh god Titus,” kreunde Jade terwijl hij versnelde en haar zoveel meer gaf dan ze ooit had verwacht. Na een paar minuten had ze eindelijk het gevoel dat ze zou breken en schoot naar voren om opnieuw van hem weg te kruipen.

Titus ademde hard toen hij haar vastgreep en haar op haar rug rolde. Ze was slap en zo rood dat hij alleen maar harder werd als dat al mogelijk was. Hij spreidde haar benen en hield haar blik vast terwijl hij zich deze keer een weg naar binnen baant en zichzelf met één arm boven haar hield. Hij

pakte zijn andere hand, legde die onder één knie en bracht haar been omhoog, terwijl hij langzaam in en uit haar gleed.

Het vertragen lukte hem niet ... hij voelde elke hete centimeter van haar hem omhullen, knijpen en naar hem zuigen. Het ruiken van het mengsel van hun gecombineerde geuren en het zien van de gloed van verlangen in haar ogen maakte hem gek, waardoor hij haar wilde houden. Titus klemde zijn tanden op elkaar toen hij haar hartslag om hem heen voelde.

Hij pakte haar schouder weer vast, trok haar langs het matras naar hem toe, spietste haar snel en sloeg zich toen tegen haar aan. Hij liet haar weer over het laken glijden en herhaalde de beweging keer op keer, waarbij hij zijn koppigheid gebruikte om zelfs zijn eigen limiet te overschrijden.

Het enige wat Jade kon doen, was vasthouden en verdrinken in de sensaties. Toen hij zijn voorhoofd naar het hare liet zakken, sloeg ze haar armen om zijn nek en werd snel in zijn armen opgetild.

Titus hield haar stevig tegen zich aan en hief zijn hoofd om naar het plafond te staren, zodat hij haar niet zou markeren terwijl hij diep in haar explodeerde, waarbij de hartslag van zijn zaad overeenkwam met de harde bonk van zijn hartslag. Ze bleven een paar minuten in die positie, ademden hard en beefden voordat Titus haar plotseling losliet om terug te vallen op het matras.

Jade fronste haar wenkbrauwen toen Titus zich naast haar op het bed uitstreckte zonder een woord te zeggen of haar zelfs maar vast te houden. Ze draaide langzaam haar hoofd naar hem toe en zag hem op zijn rug liggen, terwijl zijn borst nog steeds even snel op en neer ging als die van haar ... maar zijn ogen waren gesloten en ontspannen.

Ze fronste haar wenkbrauwen toen de minuten verstreken en zijn ademhaling gelijkmatig werd terwijl Titus zo gemakkelijk in slaap viel. Ze voelde de koele lucht van de donkere kamer haar verhitte vlees doen afkoelen en trok het laken zachtjes omhoog en over haar heen in een vreemd moment van eenzaamheid. Jade bracht de volgende dertig minuten door en dwong zichzelf net zo ontspannen te worden als hij was om in slaap te vallen.

## Hoofdstuk 3

Dean staarde naar de straat beneden terwijl Kane het gebouw verliet met de prachtige Skye en Aurora op sleeptouw. Als Aurora nog niet door Michael gedekt was, zou hij zweren dat de twee gevallen bij elkaar hoorden. De manier waarop ze zo onvoorwaardelijk van elkaar hielden, deed hem denken aan dingen die hij al lang was vergeten en het maakte hem een beetje melancholisch.

Was hij ooit zoals zij geweest of was hij zo koud en hard geboren als hij zich nu voelde? Dean zuchtte omdat hij zijn eigen ziel niet wilde doorzoeken uit angst voor het antwoord. Hij had lang geleden zijn besluit genomen om te worden wat hij nu was om diegenen met een zachter hart te beschermen en hij weigerde dat offer te betreuren.

Hij bleef stil toen Skye zich omdraaide en naar hem opkeek alsof hij voelde dat hij in de gaten werd gehouden. Het was goed dat de instincten van de jongen zo scherp waren ... dat hij ze de komende dagen nodig zou hebben om zichzelf en degenen van wie hij hield te beschermen. Hij wenste dat hij de tijd zou hebben om ervoor te zorgen dat Kriss en Skye dichter bij elkaar kwamen, maar zijn tijd raakte op.

Hij voelde een vlaag van schuld en jaloezie toen hij zich voorstelde dat Skye naar Kriss keek zoals hij naar Aurora keek. Hij sloot zijn ogen om te proberen het opdringerige beeld van hen vrijend, lang nadat hij weg was.

Dean hoorde zachte voetstappen en opende zijn ogen toen hij Kriss zag in de weerspiegeling van het raam toen hij de keuken naderde en snel zijn innerlijke onrust verborg. Kriss had geen woord gezegd toen de twee jongere gevallen hadden aangekondigd dat ze met Kane Michael gingen bezoeken, maar hij zag de bezorgdheid in de ogen van zijn geliefde. Hij had Kriss altijd zo goed kunnen lezen en was blij dat Kriss niet dezelfde gave had.

“Het is maar goed dat Kane ze vanavond begeleidt,” mijmerde Kriss achter Dean. “Denk je dat hij Michael aankan als hij de controle begint te verliezen?”

Dean trok een wenkbrauw op en wist niet precies wat het antwoord op die vraag was. “Vertel me, weet je nog dat we het er met Kane over hebben gehad voordat Syn tussenbeide kwam en ons als lappenpoppen van het dak van dat gebouw gooide?” Hij zag hoe Kriss z'n lippen dunner werden bij de herinnering.

“Ja,” zei Kriss en sloeg zijn armen om Dean heen en legde zijn kin op Dean's schouder. “Ik ben me ervan bewust dat Syn ons die avond waarschijnlijk heeft behoed voor ernstige pijn.”

Dean verhardde zijn stem zodat Kriss zeker zou luisteren. “Dan ben je het met me eens als ik je vertel dat we voorlopig uit de buurt van Michael moeten blijven. Ik vertrouw erop dat Kane weet wat hij moet doen en als hij hulp nodig heeft, kan hij altijd een beroep doen op hun vader.” Dean leunde achterover in Kriss z'n omhelzing en genoot van het moment van rust dat het hem gaf.

“Hé Kriss,” riep Tabatha vanuit de keuken waar ze de vaatwasser leegmaakte. “Je keuken is als een smetteloos doolhof. Waar bewaar je je slalepels?”

Kriss drukte zijn lippen tegen het meest gevoelige deel van de nek van Dean, net onder zijn oorlel, en kneep zijn armen vast als dank voor het feit dat hij Tabatha een tijdje liet logeren. Hij hief zijn ogen op uit hun overdenking en zag de rilling die zijn lippen hadden veroorzaakt en deed een stap achteruit.

“Kom eraan,” riep hij over zijn schouder en dwong zichzelf zich om te draaien en naar de keuken te gaan.

Dean keek hem na met een zachte glimlach op zijn gezicht, maar de uitdrukking vervaagde zodra Kriss uit het zicht was verdwenen. Hij klemde zijn tanden op elkaar en keek neer op zijn kloppende arm. Het werd steeds moeilijker om de pijn te bestrijden, maar in werkelijkheid was hij verrast dat het zo lang had geduurd zonder zichzelf prijs te geven.

Dean duwde de mouw omhoog en fronste zijn wenkbrauwen naar de duisternis die zich daar had gevormd en siste toen de opening zich uitstrekte en nog een centimeter van zijn vlees openscheurde, alsof het wilde dat hij zou zien wat zich in hem vormde voordat de rand van de wond vernauwde.

Als het een normale wond was geweest, zou het zijn begonnen als een boze rode snee die waarschijnlijk de laatste stadia van genezing zou vertonen. Maar dit was geen gewone wond en er was een lange zwarte scheur waar de Demon Blade was binnengedrongen ... in de ene kant van zijn onderarm en in de andere kant.

Terwijl hij naar de lelijke wond staarde, merkte hij op dat de zwarte binnenkant begon te bewegen en sterker werd. Hij verloor de strijd en hij wist het. De zwarte ziel die in hem bloeide wilde leven ... maar dat deed Dean ook.

Hij herinnerde zich de manier waarop Kriss tegen hem had geschreeuwd, schreeuwend dat hij de Demon Blade had aangenomen en bijna zelfmoord had gepleegd. Kriss had nog steeds de indruk dat als je door het mes werd geraakt, je onmiddellijk met overweldigende pijn in elkaar zou zakken en hij gelijk had ... maar alleen als het slachtoffer een mens was of tenminste besmet met menselijk bloed.

Hij had tegen Kriss gelogen ... verzekerde hem dat hij immuun was voor de Demon Blade en aangezien hij nog steeds stond, had Kriss hem geloofd omdat hij wilde dat het waar was. Het kalmeerde Dean's ziel toen hij wist dat Kriss zijn liefde voor hem niet langer kon verbergen. Zijn woede en zorgen waren een dode weggeefactie geweest. Nu zou het allemaal stil komen te liggen. Het zou Kriss op den duur sterker maken.

Dean was blij dat Kriss tijdens de demonenoorlogen nooit was blootgesteld aan de echte gevaren van een Demon Blade, aangezien hij pas was aangekomen toen de oorlog praktisch voorbij was. Daarom wist Kriss niet wat er gebeurde met een gevallene die er door was geslagen ... hij wist alleen wat er gebeurde met de menselijke slachtoffers.

Veel Fallen waren gestorven aan een dergelijke aanval tijdens de demonenoorlogen en Samuel had het wapen gegooid met de bedoeling dat het mes Aurora een langzame en pijnlijke dood zou bezorgen ... zijn laatste geschenk aan de vrouwelijke Fallen die hem had verraden. De onschuldige Skye had de gevolgen van zijn acties niet geweten toen hij Aurora probeerde te beschermen door haar rond te zwaaien en zijn eigen rug naar het dodelijke mes toe te draaien.

De jongen zou de uiteindelijke prijs hebben betaald en zou het niet meer kunnen navertellen. Hij zou er geen spijt van hebben om Skye te redden ... hij zou nergens spijt van hebben.

Dean sloot zijn ogen en trok zijn shirt terug langs zijn arm om het bewijs te verbergen dat de demon in hem groeide. Hij was één van de weinigen in hun soort die de wond van een Demon Blade overleefde ... maar het was alleen vanwege zijn kracht, zowel fysiek als mentaal. Hij was de kapitein van de koninklijke garde en was daarom opgeleid om de kracht te hebben om alles te weerstaan ... zelfs de pijn en invloed van het delen van zijn lichaam met de ziel van een demon.

Het probleem waar Dean zich het meest zorgen over maakte, was dat de demonen 'geboren' uit een Demon Blade geen pasgeborenen waren ... het wapen creëerde er in feite kleine dimensionale scheuren in die waartegen het mes werd gebruikt. Kortom, het Demon Blade stond de zielen van oude demonen toe om terug te steken en door het lichaam van zijn slachtoffer herboren te worden in het menselijke rijk.

Het overleven van een Demon Blade-aanval was afhankelijk van wiens ziel de sterkste was ... het slachtoffer of de herrezen demon. Zijn ziel had de laatste keer gewonnen en de demon was in hem gestorven, waardoor hij zijn eigen bloed had besmet met de zuurgraad ervan, maar daardoor was hij veel sterker geworden.

Samuel was één van de originelen, één van de eerste demonen die de lucht van de aarde inademde. Dit waren krachtige demonen omdat ze werden voortgebracht door de krachtigste Fallen ... voornamelijk royalty's, omdat het de wetenschappers van de koninklijke bloedlijn waren die de

kloof tussen dimensies hadden gecreëerd. Hierdoor was de kans groot dat de ziel die in hem groeide ook een origineel was.

Een andere pijn schoot door zijn arm en Dean trok een grimas toen hij voelde dat zijn huid rond de wond trok en dat maakte hem misselijk. Het zou niet lang meer duren en hij wist dat hij moest vertrekken om Kriss de gruwel te besparen van wat er zou gaan gebeuren. Zoals het er nu uitzag, nam zijn kans om dit te overleven met het uur af.

Met een diepe zucht liep Dean naar de keuken en leunde tegen de deuropening, terwijl hij zag hoe Kriss en Tabatha deden alsof aan het vechten waren ze met lange houten kooklepels. De uitdrukking verscheen niet op zijn gezicht, maar op het moment was hij tevreden. Kriss was nu sterker dan hij hem ooit had gezien en dat was het belangrijkste.

Kriss keek op en zag Dean vanuit de deuropening naar hen kijken. Hij knipoogde naar Dean en schonk hem een stralende glimlach voordat hij speels jammerde. “Wil je alsjeblieft tegen Tabatha zeggen dat ze moet ophouden me te plagen?”

“Geen kans,” zei Dean en liep naar de andere gevallene. “Ik moet iets regelen waar ik voor moet zorgen ... dus jij en Tabatha hebben nog maar even plezier.”

Dean sloot zijn ogen met Kriss en leunde langzaam naar voren en kustte zijn lippen in een brandende, maar zachte kus die enkele seconden duurde. Hij liep achteruit en nam Kriss z'n verdwaasde uitdrukking op en noteerde het in zijn geheugen voordat hij naar Tabatha knikte en het appartement verliet.

Met zijn tweeën staarden ze naar de plek waar Dean net had gestaan. Door zijn acties was Kriss zo geschrokken dat hij sprakeloos was en Tabatha een frons op haar gezicht had.

“Wat was dat in vredesnaam?” Vroeg Tabatha zachtjes omdat ze Dean nog nooit zo'n zachte blijk van genegenheid had zien geven. Ze wist niet dat hij daartoe in staat was.

Kriss schudde nog steeds geschokt zijn hoofd. “Ik heb geen idee.” Hij wreef over zijn armen waar koude rillingen net als een slecht voorteken waren verschenen en zijn borst was pijnlijk samengetrokken. Hij begon achter Dean aan te gaan, maar Tabatha's stem hield hem tegen.

“Dat was het liefste wat ik hem ooit heb zien doen,” giechelde Tabatha en zuchtte. “Als ik niet beter wist ... zou ik zeggen dat je Dean een hele gelukkige jongen maakt.” Ze gaf hem speels een elleboogje.

Kriss bloosde en voelde zich een beetje beter toen het vreemde gevoel verdween. Hij hoopte dat ze gelijk had. Terwijl hij voelde dat ze naar hem keek, glimlachte hij en haalde zijn schouders op. “Of dat of Dean wilde gewoon niet blijven rondhangen voor de vampiervrouwen film die bovenop de dvd-speler ligt.”

\*\*\*\*\*

“Het is enorm,” ademde Aurora toen Kane stopte voor een mooi groot huis aan de overkant van een enorme gotisch ogende kerk. “Michael woont daar alleen? Het is zo groot ... te groot voor slechts één persoon. Is hij niet eenzaam?”

Ze wierp een zijdelingse blik op Skye en vroeg zich af of hij zich de kleine hutten en tenten herinnerde waarin ze woonden voordat hun wereld uit elkaar was gevallen. Er was geen concept van een huis in de demonenwereld en ze wist uit Skye's herinneringen dat hij alleen de koude duisternis van een grot had gekend. Michaels huis is misschien intimiderend in omvang, maar ze voelde al de warmte die eruit straalde.

Kane kon niet anders dan glimlachen naar het wonder dat Aurora's ogen verlichtte. Hij hield zijn hoofd schuin en keek naar het Victoriaanse huis alsof hij het nog nooit eerder had gezien en besloot dat ze gelijk had ... het zag er geweldig uit.

“Ja, Michael woont alleen, maar ik heb tot een paar weken geleden bij hem gewoond. Zo ook onze broer Damon en een vrouwelijke weerpoema genaamd Alicia. Geloof me, dat huis was verre van

eenzaam of stil,” merkte hij op, maar herinnerde zichzelf er stilletjes aan dat Michael de afgelopen veertig jaar alleen woonde, dus misschien was Aurora daar iets op het spoor.

Aurora trok een flauw gezicht toen ze de naam van Damon hoorde. Ze vertrouwde Damon nog steeds niet nadat ze hem iets had horen zeggen over het moeten doden van Michael. Het maakte niet uit of hij uit de dood kon terugkomen of niet ... je had het er gewoon niet over om Michael te doden. Ze merkte stilletjes dat ze wenste dat het Damon was die ze de trap af had gegooid in plaats van Kane.

Kane grijnsde om Aurora's gedachten alsof ze ze hardop had uitgesproken. Als ze Damon echt kende, zou ze waarschijnlijk het idee om hem aan te vallen heroverwegen. Het kon Damon niet schelen welk geslacht zijn tegenstander was en de hel zou zijn losgeraakt als hij had gedacht dat Alicia in gevaar was. Nee ... Damon zou niet zo zachtaardig tegen haar zijn geweest.

“Wie is Alicia en waarom is iedereen verhuisd?” Vroeg Skye terwijl hij probeerde zijn eigen nieuwsgierigheid te verbergen.

Kane's grijns vergrote, wetende dat hij op het punt stond Aurora's dag te maken met het kleine verhaal dat hij op het punt stond te vertellen ... nou ja, het Damon-deel ervan toch.

“Alicia is onlangs Damons maat geworden en zij is één van de weinige mensen die ik ken die hem in het gareel kunnen houden. Eigenlijk heeft hij het te druk om naar haar te kijken om zelf problemen te veroorzaken. Het is eigenlijk een grappig verhaal. Ze hebben elkaar een paar weken geleden ontmoet en het eerste dat Alicia deed was Damon met een paal in het hart steken en hem voor dood achterlaten.” Kane haalde zijn schouders op en probeerde niet te lachen toen Aurora haar grote ogen op hem richtte.

“En nu zijn ze vrienden,” herhaalde Aurora twijfelachtig en beet toen op haar onderlip, wetende dat ze, toen ze Michael voor het eerst ontmoette, de liefde met hem had bedreven, hem vervolgens van haar had weggeduwd en was weggerend. Maar ... ze had tenminste niet geprobeerd hem te vermoorden.

“Ja, liefde op het eerste gezicht,” knikte Kane met een sluwe glimlach. “Ze zijn verhuisd naar het gebouw dat je zo lieflijk Sanctuary noemt.” Hij sloeg het verhaal erachter en Tabatha's ontmoeting over, omdat het niet veel beter was dan dat van Damon en Alicia. “Nu Tabatha en ik pas hebben gepaard en Damon een beetje een los kanon is, dachten we dat we het beste met hen konden gaan samenwonen zodat we Alicia konden helpen hem in de gaten te houden.”

Aurora's uitdrukking werd zachter. “Je zorgt voor je broers ... nietwaar?”

Kane voelde zich eigenlijk een beetje beschaamd, wetende dat de rollen van tijd tot tijd waren veranderd ... recentelijk. “Damon en Michael hebben niet de beste geschiedenis gehad samen met hun rivaliteit tussen broers en zussen en zo en ik vecht nog steeds zelf tegen de duisternis. Maar ik ben de oudste, dus ja ... ik probeer wel voor ze te zorgen als ze niet druk zijn om voor mij te zorgen.”

Hij dacht er vluchtig aan om haar in te lichten over het feit dat Syn ze ook allemaal bekeek, maar deed het niet. Als Aurora een wrok koesterde tegen Damon vanwege zijn rol in het kalmeren van Michael, dan zou ze waarschijnlijk fronsen om de lieve papa die hem onlangs heeft vermoord omdat hij de metro bijna met de grond gelijk had gemaakt.

Terwijl ze naar het Victoriaanse huis liepen, kneep Kane zijn ogen tot spleetjes en vroeg hij zich af hoeveel moeilijkheden Michael zou veroorzaken met zijn nieuwe verliefdheid op demonenbloed. Hij ademde diep in en rechte zijn schouders en besloot dat er geen tijd zoals het heden was om erachter te komen.

Kane bereikte de voordeur, klopte op het zware hout en stak snel zijn handen in zijn zakken, terwijl hij op zijn hielen heen en weer schommelde. Dit zou leuk worden.

Aurora deed een stap naar voren, voelde Skye's hand op haar schouder en keek naar hem op. Toen ze die voorzichtige blik in zijn ogen zag, gingen haar lippen uit elkaar en herinnerde ze zich zijn waarschuwing dat ze niet Michael aanviel zodra ze hem zag. Ze trok een gezicht naar Skye en deed een stap achteruit, snel beloofd toen hij de beperkende hand verwijderde en grijnsde.

Michael stond in de bibliotheek zijn collectie boeken door te nemen. Hij was begonnen met de bedoeling om een paar van zijn favorieten te kiezen voor Aurora's plezier, maar toen hij een klop op de voordeur hoorde, werd hij wakker uit de roes waarin hij was geweest en hij knipperde met zijn ogen en realiseerde zich dat hij vooraan terecht was gekomen van de planken waarin de boeken over demonen waren ondergebracht. Hij duwde het zwartleren boek weer op zijn plaats en keek naar beneden.

“Verwacht je iemand?” Vroeg hij aan de kleine hond aan zijn voeten en glimlachte toen Scrappy, die bij hem langsliep, blafte en wegrende naar de voordeur.

Michael volgde de kleine hond en kon niet anders dan zachtjes grinniken toen hij de hond opgewonden op en neer zag springen voor de deur. Zijn gezichtsuitdrukking werd zachter toen hij de warmte voelde die alleen de nabijheid van Aurora kon veroorzaken en zijn bloed warmde op terwijl hij een manier bedacht om zichzelf af te leiden van zijn tijdelijke obsessie voor demonen.

Hij opende de deur in de hoop op de dringende verleiding die hen normaal gesproken op een zijspoor zette voordat ze elkaar zelfs maar konden begroeten, maar zijn ogen werden groot toen hij Kane daar zag staan met Aurora en Skye. Kane grijnsde plotseling en stak zijn armen breed uit, waardoor Michael een stap achteruit deed.

“SCHAT IK BEN THUIS!” Schreeuwde Kane net voordat hij door de deur sprong en zich met een slinkse om Michael heen sloeg.

“Kane,” klaagde Michael en probeerde zich los te maken uit de doodsgreep van zijn broer. Dit was niet precies het contact dat hij in gedachten had, om nog maar te zwijgen van de verkeerde persoon met de armen om zich heen.

“Ik heb je zoooooo erg gemist,” zei Kane met een nep snik. “Je belt of schrijft nooit.”

Alle gezichtsuitdrukking verliet Michaels gezicht terwijl Skye en Aurora met geamuseerde grijns toekeken. “Het is amper vierentwintig uur geleden.”

Kane begroef zijn gezicht in Michaels nek. “Ik weet het ... te lang ... toch?”

Michael zuchtte en wenkte de Gevallen naar binnen. “Welkom in mijn huis, maak het je alsjeblieft gemakkelijk terwijl ik een nieuw aanhangsel beheers die is opgekomen.” Hij duwde tegen Kane in een poging hem los te maken, maar slaagde er opnieuw niet in.

Aurora fronste haar wenkbrauwen en begreep de grap niet. “Een nieuw aanhangsel?”

Skye schudde zijn hoofd en stuurde Aurora naar binnen. “Let niet op hen. Sommige broers en zussen zijn precies zo. Ze plagen elkaar alleen maar om liefdevol irritant te zijn.”

“Oh,” Aurora's uitdrukking klaarde op en ze trok haar wenkbrauwen op. “Net zoals ik je altijd smeekte om op je rug te rijden terwijl je met een vrouw aan het flirten was?”

“Ja,” zei Skye grijnzend en tikte tegen haar voorhoofd aan, “zoals ik al zei ... broers en zussen.”

Aurora keek naar beneden toen ze een blaf hoorde en haar ogen begonnen te glinsteren toen ze een kleine puppy rond haar voeten zag dansen. “Oh wat lief. Is dit je puppy Michael?”

Kane hief snel zijn hoofd op van Michaels nek. “Scrappy, dus hier heb je je verstopst.”

Scrappy gromde half alsof hij wilde zeggen 'waar zou ik anders zijn' en begon weer rond Aurora's benen te springen. Aurora gaf zich over en bukte zich om de lieve puppy op te pakken. Scrappy begon meteen te kwispelen en probeerde Aurora's gezicht te likken terwijl ze snel naar Skye gluurde.

Skye stak zijn hand uit en streek met zijn hand over de rug van de puppy en bewonderde de zachtheid van zijn vacht. “Ik denk dat hij je leuk vindt,” knipoogde hij.

“Hij is schattig,” koesterde Aurora. “Je zei dat hij Scrappy heet?”

Kane pruilde tegen Michael toen hij eindelijk het knuffelgevecht dat ze hadden gehad verloor. Hij knikte naar Aurora. “Ja, Scrappy is al een tijdje bij me, maar om de één of andere reden voelde hij de behoefte om de laatste tijd bij Michael te blijven. Waarschijnlijk omdat dit huis zo groot is dat Michael er zonder hem in zou verdwalen.” Hij maakte de grap vanwege Aurora's gedachten over Michaels eenzaamheid.

“Ik niet,” zei Michael met een verontwaardigde toon in zijn stem. Rondhangen met Kane als zijn broer in een gekke bui was, werkte soms aanstekelijk. “Ik zal je laten weten dat ik hier meer verborgen gaten heb dan je ooit zou vinden.”

“En ja, in tegenstelling tot uw onvermogen om de namen van vrouwen te onthouden ... Ik herinner me wel waar ze allemaal zijn.”

“Hoe zit het met de tijd dat je verdwaalde op weg naar de badkamer en de kast opende?” Vroeg Kane met een grijns.

“Ik was dronken,” antwoordde Michael woedend.

Kane keek beschuldigend naar Scrappy. “Je moet echt stoppen met me te bedriegen met zo'n humeur.” Hij stak zijn hand uit om de puppy uit de armen van Aurora te tillen, maar zweeg bijna terwijl hij zwoer dat hij werd aangekeken door zijn normaal aanbeddende huisdier.

Scrappy keek naar Kane en gromde om te laten zien dat hij het niet eens was met de suggestie om weg te blijven van Michael en de intentie van zijn meester om hem uit de goed afgeronde boezem van het mooie meisje te halen.

Skye aaide Scrappy niet meer en trok zijn hand weg toen hij zag dat de ogen van de puppy bloedrood werden. Met een verbaasde uitdrukking stapte hij snel weg bij de Yorkie.

“Is hij een demon?” Vroeg Skye verward.

Kane glimlachte liefdevol. “Nee, ik heb hem toevallig in een heel donkere periode in mijn leven gevonden en ... heb hem per ongeluk veranderd. Voor zover ik weet, zal Scrappy nooit oud worden en nooit doodgaan ... hoewel hij best tevreden lijkt met de regeling.”

“Dus hij is een zonnegod die bekend is?” Vroeg Aurora nieuwsgierig omdat ze demonen op vrijwel dezelfde manier dieren had zien aannemen.

Kane en Michael keken elkaar met doordachte uitdrukkingen aan.

“Het zou logisch zijn,” zei Kane schouderophalend. “Hij is gewoon altijd Scrappy geweest ... ik heb er nog nooit zo over gedacht.”

“Zou één van jullie iets willen drinken?” Vroeg Michael, maar zijn ogen waren op Aurora gericht.

Kane hief zijn hand op en wiebelde met zijn vingers. “Ik neem wat van de beste alcohol die je in huis hebt.” Hij pakte zijn ribben waar Michael hem een elleboog gaf en piepte. “Maakt niet uit ... ik kan wachten.”

Aurora schudde haar hoofd bij hun speelsheid. “Op dit moment niet ... maar ik zou heel graag je bibliotheek willen zien.”

Michael glimlachte bij het zien van de liggende glans in haar ogen en maakte een lichte buiging naar haar. “Deze kant op mijn liefste.”

Toen Aurora Michaels aangeboden hand pakte, boog Kane zich vanaf de andere kant dicht naar hem toe.

“Het een beetje zwaar aanleggen, nietwaar?” Vroeg Kane fluisterend.

“Je bent gewoon jaloers omdat je er niet aan dacht om vriendelijkheid te proberen als een manier om Tabatha na te streven,” schoot Michael terug met een boze grijns.

“Dat was anders,” jammerde Kane achter Michael en Aurora aan, met Skye terwijl ze naar hem lachte.

“Hoe was het anders?” Vroeg Michael speels en nieuwsgierig.

“Tabatha is mijn baas.” Verklaarde Kane met gezag. “Ik had geen andere keus dan te vallen voor haar charmes en haar naar de uiteinden van de aarde te stalken.” Hij zweeg even en wreef peinzend over zijn kin. “Maar dan... ze is mijn soulmate, dus ik denk dat een eeuwige dienstbaarheid aan de mooiste meest sexy vrouw ter wereld het waard is.”

“Touché,” mompelde Michael en besloot dat Kane's onzin soms volkomen logisch was.

Aurora's ogen werden weer groter toen Michael haar naar de enorme bibliotheek begeleidde. De kamer was rond met hoge ramen rondom en er waren boekenplanken die van de vloer tot het

plafond waren gevuld met niets dan boeken in alle soorten en maten. Comfortabele overvolle stoelen en loveseats stonden verspreid in de kamer, vergezeld van kleine, elegant bewerkte tafels.

“Oh wauw,” fluisterde Skye en liep naar één van de planken. Hij streek met zijn vingers over de ruggen terwijl hij de titels bekeek. Al deze boeken in deze sectie leken betrekking te hebben op de wetten van de natuurkunde met alles van Plato tot Albert Einstein en zelfs recentere werken van Nassim Haramein.

“Is er iets mis?” Vroeg Michael toen hij de overweldigde uitdrukking op Aurora's gezicht zag.

Aurora liet haar blik door de kamer dwalen en probeerde zich niet geïntimideerd te voelen. “Waar ... waar moet ik beginnen?” Zei ze en glimlachte plotseling toen ze zich herinnerde dat Skye had gezegd hoe meer ze las, hoe minder kinderachtig haar reacties op de dingen zouden zijn. Ze had beweerd dat ze geen kind was, maar in het geheim wist ze dat Skye gelijk had. Ze hief haar kin op en wilde niet dat Michael dacht dat ze kinderachtig was.

“Ik heb een paar sprookjes voor Skye uitgekozen om mee te beginnen, want dat is wat de meeste mensen lezen als ze voor het eerst beginnen te lezen,” zei Michael en boog zich naar hem toe alsof hij een geheim deelde, “het is de magie van sprookjes waardoor de meeste mensen verliefd worden op lezen. Ik weet niet zeker wat zijn lesmethode is, maar als hij in zo'n korte tijd kon leren lezen, dan denk ik dat het bij jou op dezelfde manier zal werken.”

“Skye,” riep Aurora hem in de hoop dat Michael gelijk had over hoe snel ze dit zou kunnen leren. “Kunnen we hiermee beginnen?”

Skye liep weg van de plank waar hij naar keek en liep naar de stapels boeken die Aurora had aangegeven. “Dit zijn goede om mee te beginnen,” stemde Skye in met het zien van sommigen die hij erg leuk vond en een paar dat hij nog moest lezen.

“Oh god,” zei Kane en wreef over zijn handpalmen. “Ik mag met Michael spelen terwijl Aurora leesles heeft.” Hij greep Michael bij de arm en sleepte hem de bibliotheek uit en liet de deur open voor het geval Aurora of Skye ze nodig hadden.

Hij grijnsde om de traagheid van Michaels stappen en de manier waarop hij een verlangende blik terug de gang in wierp. “Kom op minnaar, je leidt haar alleen maar af van haar studie. Je wilt toch dat ze het leert, nietwaar?”

Michael draaide zijn hoofd om en keek Kane spottend aan. “Ik weet hoe ik me moet gedragen.”

“Dat zegt de man die seks heeft in metrotunnels,” schoot Kane terug met een grijns nadat hij Michaels wensgedachten van blote huid had gelezen voordat hij zelfs maar de deur opende.

Terug in de bibliotheek schudde Skye zijn hoofd toen Aurora door de pagina's van één van de boeken begon te bladeren, haar ogen helder van nieuwsgierigheid. Hij ging op de grond zitten naast de stapel boeken die Michael had uitgestald en wees naar de plek voor hem. “Hier groot oog ... en breng het boek mee.”

Aurora giechelde bij Skye's woordkeuze en ging tegenover hem zitten waar hun knieën elkaar raakten. Ze stak het boek uit om aan Skye te geven en aan de slag te gaan en vroeg zich af hoe hij het haar zou leren. Maar in plaats van het van haar af te pakken, drukte hij haar handen zachtjes naar beneden totdat het boek op de grond in de kleine cirkel tussen hen in lag.

“Het eerste wat ik wil dat je doet, is het boek aanraken met je vingertoppen,” instrueerde Skye en glimlachte naar haar toen ze onmiddellijk gehoorzaamde. “Weet je nog wat we altijd deden als ik met de jongens van de stam ging jagen of op verkenning ging en je bij de meisjes moest blijven?”

“Ja,” zei Aurora met een samenzweerderig knikje. Ze boog zich naar hem toe en dempte haar stem alsof het nog steeds hun geheimpje was. “Vroeger liet je me je herinneringen zien toen je terugkwam. De herinneringen waren zo levendig dat ik altijd het gevoel had dat ik bij je was geweest ... soms kon ik zelfs de regen op mijn gezicht voelen of de bloemen ruiken.”

Skye knikte. “Dat klopt, en dat is precies hoe ik je ga leren lezen. Ik ga je mijn herinneringen geven over hoe ik het heb geleerd. Maak je hoofd leeg en kom in de mijne.”

Hij glimlachte toen hij zag dat ze haar ogen al had gesloten. Skye stak zijn hand uit en legde zijn handen op de hare en liet zijn gedachten teruggedrijven naar het verleden ... meer bepaald naar de tijd dat hij de opslagruimte onder de bibliotheek voor het eerst had gevonden. Hij voelde de handen van Aurora ineenkrimpen toen ze zijn eenzaamheid voelde, maar hij kon het niet voor haar verbergen.

Hij lag op de oude stoffige bank die in de kelder van het gebouw was opgeslagen en begon uit verveling door de pagina's van één van de vele boeken met afbeeldingen te bladeren. Zijn ogen schoten open toen hij de deur boven hem hoorde dichtslaan, gevolgd door voetstappen. Skye had zich prompt in het donker op één van de hoge boekenplanken verstopt toen een oudere man naar beneden kwam met een stapel boeken.

Hij luisterde terwijl de oude man tegen zichzelf mompelde, klaagde over de wonderbaarlijke klassiekers die als iets obsceens verborgen zaten en legde zijn stapel boeken op één van de vele dozen neer, hoestend toen een kleine stofwolk uit de klap opsteeg. De man stond daar even voordat hij het bovenste boek van de stapel tilde en een deel ervan voorlas.

Skye was zo betoverd door de gesproken woorden dat zijn aura zich kon uitstrekken en de geest van de man zou raken terwijl hij las. Toen hij de woorden hoorde en de letters leerde navigeren met het intellect van de oude man, beseftte hij dat hij een hele nieuwe wereld van enorme informatie en tevredenheid had geopend.

Nadat de oude man de grote opslagruimte had verlaten, naderde Skye de stapel boeken en begon er deze keer beter door te kijken. Het waren niet langer de afbeeldingen waarin hij geïnteresseerd was. Hij had de volgende dagen zichzelf geleerd om alleen de inhoud van de boeken woord voor woord te begrijpen, gewoon door zijn aura naar de boeken te laten reiken op dezelfde manier als hij naar de geest van de man had gezocht.

De woorden vlogen door zijn hoofd als een briesje van kennis. Hoe meer hij het deed, hoe sneller hij werd totdat hij binnen een paar minuten een encyclopedie kon lezen en het vervolgens afsloot met fictie om zijn verbeelding te prikkelen.

“Oh wauw,” ademde Aurora terwijl ze de kennis van Skye via hun link opnam.

Skye liet het verleden achter zich en opende zijn ogen. “Nu wil ik dat je het probeert.”

Hij glimlachte opnieuw toen Aurora haar hoofd opzij hield en haar aandacht op het boek onder haar vingers vestigde. Hij kwam snel in haar gedachten en deelde de ervaring toen de eerste woorden die ze ooit had gelezen door haar heen en in de zijne begonnen te dwalen.

## Hoofdstuk 4

De jongens verveelden zich en waren naar de keuken gegaan waar Michael voor allebei een glas rode wijn inschonk.

Michael ademde diep in en voelde nog steeds een lichte stroom van de demonenjacht die hij eerder op de dag had gedaan. Hij grijnsde tevreden omdat hij wist dat hij die kick een boost kon geven zodra hij de kans kreeg om terug te gaan tussen de demonen. Hij keek op en zag dat Kane hem nauwlettend in de gaten hield en fronste toen de blondine snel zijn ogen op het drankje richtte en het oppakte.

“Dus,” Michael pakte zijn eigen glas op en begon achterdochtig te worden, “hoe komt het dat je kwam opdagen terwijl Aurora en Skye op bezoek kwamen?”

Kane haalde zijn schouders op. “Kriss en Dean nodigden Tabatha en mij uit voor het avondeten en ze kwamen opdagen, dus maakten we er een feestje van. Ze zeiden dat ze hier naartoe gingen en ik dacht dat ik, omdat ik niet echt de kans heb gehad om met je te praten, gewoon wilde ... langskomen.”

Michael fronste zijn wenkbrauwen. “Je kreeg deze keer toch geen rookwaar?”

“Deze keer niet,” antwoordde Kane grijnzend, maar zijn humor verdween abrupt. Aangezien Michael al paranoïde werd, kon hij net zo goed gaan vissen. Hij kon hem niet in de maling nemen dus koos hij voor de waarheid. “Dean heeft me verteld dat hij je eerder op de dag heeft gezien.”

“Ja, dat klopt,” zei Michael ontwijkend, terwijl hij de richting van het gesprek al niet leuk vond.

“Hij zei ook dat je van een demon dronk,” zei Kane bot en zette zijn glas neer. “Wanneer ben je daarmee begonnen?”

Michael sloeg hiermee de spijker op z'n kop. “Toen het ding besloot me eerst te bijten.”

Kane's lippen scheidden om iets te zeggen, maar wat kon hij daarop zeggen? Hij pakte zijn glas weer op en nam nog een slok terwijl hij nadacht.

Toen hij Kane's plotselinge frons zag, legde hij het er iets dikker bovenop door wat van de waarheid toe te voegen. “Ik zag het ding naar Aurora kijken toen ik haar eerder bezocht en volgde de geur naar een steegje. Ik dacht dat het een gemakkelijke moord zou zijn, dus ik was niet echt op mijn hoede. Voor ik het wist, had hij zijn tanden in mijn schouder gezet. Het maakte me zo kwaad dat ik besloot terug te bijten ... ik denk niet dat het dat verwachtte.”

“Waarschijnlijk niet,” mompelde Kane terwijl hij probeerde Michaels gedachten te horen, maar de enige feedback die hij kreeg was een gevoel van schuld en verlangen, wat nogal verwarrend was, dus stopte hij met proberen.

Michael grijnsde alsof het allemaal grappig was. “Het gebeurde gewoon en zag dat het bloed mijn wond bijna onmiddellijk genas, dus ik dronk tot het dood was. Probleem opgelost.”

Kane trok een wenkbrauw op en salueerde Michael met zijn glas voordat hij het achterover sloeg en de rest van de rode drank leegdronk. Het klonk als een redelijke verklaring, maar het gaf nog steeds geen antwoord op de vraag waarom hij zo'n domme ezel was geweest met Dean. Hij begon Michael te vragen hoe het bloed van de demon had geproefd, maar besloot het voorlopig even uit te stellen. Trouwens ... als hij het al wilde weten, kon hij er zelf ook eentje bijten en het ontdekken.

Om één of andere misplaatste reden flitste Misery's rottende gezicht in Kane's geest en hij moest zijn rug naar Michael keren om te voorkomen dat zijn broer de walgelijke uitdrukking zou zien die om zijn lippen draaide. Hij liep naar de koelkast om iets te vinden dat de denkbeeldige smaak uit zijn mond zou spoelen.

Michael gleed op één van de barkrukken toen hij koude rillingen over zijn lichaam voelde kruipen en hij vervloekte innerlijk toen er een dun laagje zweet op zijn voorhoofd vormde.

Praten over demonenbloed had hem alleen de drang gegeven om te jagen en hij had dringend behoefte aan afleiding. Hij streek met zijn hand door zijn lange pony in de hoop dat hij Kane niet alleen het idee had gegeven om demonenbloed te drinken. Hij kon de adrenalinstoten er prima mee

opvangen, maar het was niet te zeggen hoe Kane het zou aanpakken en het laatste wat ze nodig hadden was een nieuwe breuk tussen LA en het demonenrijk.

Michael schudde zichzelf uit zijn gedachten en draaide zijn hoofd om te zien dat Kane's kont uit de koelkast stak.

“Wat ben je in hemelsnaam aan het doen?” Vroeg Michael.

Kane verscheen weer met een stapel lunchvlees, mayonaise, mosterd, zwarte olijven, sla en een rijpe tomaat. “Je hebt eten ... we gaan eten.”

“Ik dacht dat je net bij Kriss had gegeten,” gromde Michael nog steeds verlangend naar iets beters dan een broodje. Hij veegde met zijn mouw over zijn voorhoofd en concentreerde zich op het kalmeren van zichzelf.

“Ja, nu heb ik weer honger ... en zo te zien ben je zelf een paar pond afgevallen,” antwoordde Kane een klein beetje van Michael's Dr. Jekyll en Mr. Hyde persoonlijkheidsschakelaar.

In de hoop dat de zeer oude en krachtige wijn op zijn minst de voorsprong zou wegnemen, schonk Michael ze allebei meer in terwijl Kane zich bezighield met het maken van eten.

“Dus nog iets anders waar je aan denkt?” Vroeg hij de zware stilte niet leuk te vinden.

Kane fronste zijn wenkbrauwen toen hij zijn voorraad op de bar legde. “Eigenlijk wel. Dean is gewond en ik denk niet dat het zo goed geneest. Het zag er niet slecht uit toen hij het me voor het eerst liet zien, maar naarmate de nacht vorderde, begon ik de ziekte in hem te voelen.”

“Samuel slaagde erin Dean met zijn Demon Blade neer te steken,” vertelde Michael, wetende dat ze er allebei getuige van waren van de pijn die Ren was aangedaan door de Blade. “Is dat de wond waar je het over hebt?”

Kane knikte. “Ik heb nagedacht. Als een Fallen Blade Samuel kan doden ... of welke demon dan ook, dan spreekt het vanzelf dat een Demon Blade een Fallen kan doden ... toch?”

“Precies,” knikte Michael nadat hij zijn afleiding had gevonden.

Kane begon de tomaat met obscene snelheid te snijden. “We kennen allebei de puinhoop die dezelfde Demon Blade van Ren maakte, maar Ren is geen Fallen en Dean leeft nog. We hebben Ren genezen met de Fallen Blade, waarvan ik aanneem dat Dean en Kriss dat zijn sinds ze Fallen zijn. Maar als dat is wat er nodig is om Dean te genezen, dan zouden ze het inmiddels hebben gebruikt en ze hebben het duidelijk niet ... dus, een Fallen Blade mag geen optie zijn als het gaat om het genezen van een Fallen.”

Michaels emoties strekten zich uit tussen woede over Samuels poging tot Aurora en zorgen om Dean's overleving. “Samuels bedoeling was om Aurora te doden met het Demon Blade, dus ja ... het is veilig om aan te nemen dat een Demon Blade een Fallen kan doden.”

“Jij en Dean lijken tegenwoordig veel gemeen te hebben,” zei Kane tegen Michael, terwijl hij naar het meesterwerk van een broodje keek dat hij aan het maken was.

“En wat zou dat zijn?” Vroeg Michael.

“Jullie doen allebei alsof het goed met je terwijl dat niet zo is,” zei Kane bot.

“Ok, ‘dokter voel je goed’ maar ik ga niet dood, dus misschien wil je je op Dean concentreren en mij voor mezelf laten zorgen.” Zei Michael hem en greep zijn glas wat steviger vast.

“Oké,” zei Kane met een zucht. Hij wist dat hij Michael voorlopig genoeg gepusht had en hij had waarschijnlijk gelijk dat Dean de meeste aandacht nodig had.

“Hoe gaat het met Kriss en Tabatha?” Vroeg Michael om het onderwerp te veranderen.

“Kriss wordt beter,” grijnsde Kane grijnzend met het mes omhoog. “Hij flirt niet meer met Tabatha, wat een goede zaak is voor zijn voortdurende gezondheid. Wat betreft Tabatha ... Kane zuchtte dramatisch en trok zijn wenkbrauwen op.

“Ik wil het niet weten,” Michael stak zijn handen verslagen op.

“Dat zou je doen als je meer seks zou hebben,” zei Kane en hij kwam tot de snelle conclusie dat als Michael al zijn aandacht op Aurora zou richten, wat dat demonische ding ook was, waarschijnlijk geschiedenis zou zijn.

Michael grijnsde en proostte Kane met zijn drankje. “In een lift ... eerder op de dag.”

Kane sloeg het mes op het aanrecht neer en staaarde naar zijn jongere broer. “Oké, eerst is het de metro, dan het dak van Liefdesbeten, en nu heb je seks gehad in een lift? Wie ben jij en wat heb je met mijn Michael gedaan?”

“Michael is veranderd in een seksliefhebber,” antwoordde Michael met een strak gezicht en stal de sandwich die Kane net klaar had met maken.

“Nee,” mopperde Kane, “je bent een exhibitionist en een sandwich-dief.”

“Dus, maak nog een broodje,” zei Michael en keek neer op die in zijn hand. “Dit is heel erg lekker.”

Kane juichte innerlijk dat Michael iets anders dan demonenbloed in zich opnam. Hij speelde kort met het idee om zichzelf en Tabatha terug naar het huis te verplaatsen, maar verwierp het idee snel. Als ze weer zouden intrekken, zou het de rare seksfetisjen van Michael en Aurora kunnen verkrampen.

Scrappy zat tussen hen in op de vloer en keek heen en weer. Toen hij voelde dat ze hem lang genoeg hadden genegeerd, blafte hij. Ze hadden eten en hij wilde er wat van.

Kane keek neer op Scrappy. “Je wilt toch wat van dit rosbief?”

Scrappy draaide rond in een cirkel op zijn achterpoten terwijl hij Kane een zielige blik gaf.

“Alsjeblieft,” zei Kane en liet vier dikke plakjes op de vloer vallen die Scrappy meteen begon te verslinden.

Michael was net klaar met zijn boterham toen hij zacht gelach van Aurora uit de bibliotheek hoorde. Hij sloot met plezier zijn ogen. Het geluid van haar lach was precies wat dit koude en lege huis nodig had.

“Moeten we iets controleren?” Vroeg Kane om geen gedachtelezer te hoeven zijn om te weten wat Michael dacht. Hij grijnsde toen Michael opstond zonder te antwoorden en naar de deur liep.

De twee mannen liepen terug naar de bibliotheek en bleven even binnen in de deuropening staan toen ze een verlichting zagen die de twee Fallen omringde, waar ze tegenover elkaar op de grond zaten. Er hing een boek tussen hen in en beiden raakten het aan, maar hun ogen waren gesloten. Ze konden Skye's gezicht niet vanuit deze hoek zien, maar Aurora glimlachte met kleine veranderingen in haar gezichtsuitdrukking alsof ze naar een film keek.

Kane leunde achterover tegen de muur terwijl Michael daar in vervoering stond door wat hij zag. Het gloeiende licht implodeerde langzaam terug naar hun vingertoppen en het boek daalde neer op de vloer.

Aurora's lippen scheidden van ontzag toen ze haar ogen opende om zich op Skye te concentreren. “Maar hij heeft haar daar bij het raam achtergelaten,” zei ze blij en verward tegelijk. “Zullen ze elkaar niet missen?” Ze pakte het boek op en omhelsde het alsof ze medelijden had met de mensen erin.

“Kun je al lezen?” Vroeg Michael die zijn ogen niet kon geloven.

“We hebben een beetje vals gespeeld,” antwoordde Skye grijnzend. “Maar om er zeker van te zijn dat ze het echt onder de knie krijgt, zijn we begonnen met enkele sprookjes. Zoals alle kleine meisjes ... Disney lijkt haar favoriet te zijn.”

Michael benaderde Aurora en hurkte achter haar neer, zodat hij over haar schouder naar het boek kon kijken. Hij glimlachte toen hij zich realiseerde welk boek ze precies aan het lezen was.

“Peter Pan. Dat is altijd één van mijn favorieten geweest,” zei hij vriendelijk en begreep dat het waarschijnlijk de kleine jongen was waar ze medelijden mee had gehad.

Aurora glimlachte naar hem en kustte hem op zijn wang. “Bedankt dat je ons hierheen hebt laten komen om je boeken te lezen.”

Michael wilde net reageren toen Kane's gezicht plotseling over haar andere schouder keek. Hij keek de blonde boos aan en vroeg zich af wat hij dacht dat hij aan het doen was.

“Is dat het exemplaar dat ik voor je in Londen heb gekocht?” Vroeg Kane met een schuin hoofd.

“Ja,” antwoordde Michael. “Stop nu alsjeblieft zo over haar heen te buigen.”

“Oh, het is oké ... Ik vind het niet erg,” zei Aurora. “Ik ben het hem nog steeds verschuldigd omdat ik hem van de trap af heb gegooid.”

Skye fronste zijn wenkbrauwen omdat hij dit verhaal nog niet had gehoord en leunde achterover op zijn handen om zich voor te stellen dat Aurora de blonde zonnegod aannam die krachtig genoeg was om portalen te openen naar het demonenrijk.

“Maak je geen zorgen liefje,” vertelde Kane haar galant. “Michael zal uiteindelijk beseffen dat ik mezelf opzettelijk overlast bezorg en dreig me te vermoorden terwijl hij me achtervolgt door het huis met één van zijn slagzwaarden.”

De woorden hadden Kane's mond amper verlaten toen de punt van zo'n zwaard onder Kane's kin verscheen. Hij trok een wenkbrauw op en stond langzaam op, terwijl hij naar Michael keek. De twee broers staarden elkaar even aan voordat Kane plotseling het zwaard opzij sloeg en als een gek de bibliotheekdeur uit rende.

“Kom terug hier!” Schreeuwde Michael.

“NEE!” Schreeuwde Kane terug. “Je gaat me pijn doen en ik krijg gemakkelijk blauwe plekken.”

Aurora en Skye bleven in de bibliotheek luisteren naar het geluid van bonzen voordat het naar boven bewoog en meer lawaai begon. De Fallen keken elkaar aan voordat ze in lachen uitbarsten.

“Die twee zijn grappiger dan ik dacht dat ze zouden zijn,” gaf Skye toe. Hij wist niet echt wat hij kon verwachten toen ze voor het eerst kwamen opdagen. “Jij kiest het volgende boek,” instrueerde hij knikkend naar de stapel.

Aurora keek er doorheen en koos er uiteindelijk één uit met een kasteel op de omslag ervan. Uit nieuwsgierigheid bladerde ze door de pagina's op zoek naar foto's. Ze fronste haar wenkbrauwen en sloeg het boek snel dicht. Ze siste toen ze een papiersnee kreeg vanwege de snelheid van haar bewegingen.

“Au,” fronste ze toen ze zich herinnerde dat ze zulke snijwonden kreeg van de scherpe grassprietjes waar ze als kind mee speelde. Het had haar altijd verbaasd hoe zo'n klein sneetje zo veel kon prikken.

Skye grijnsde toen ze naar haar gewonde vinger keek. “Weet je, de plaatjes die je in je hoofd hebt zijn veel beter dan alles wat je sowieso op de pagina's zou aantreffen.”

Boven bevond Kane zich vast tegen de muur in het spel dat hij en Michael speelden. Hij vermoedde dat hij het bij het verkeerde eind had door te denken dat Michael problemen had, omdat hij net zo leuk leek als gewoonlijk.

“Je krijgt gemakkelijk blauwe plekken, hè?” Spotte Michael.

“Ik kan je nog steeds een schop geven richting volgende week,” zei Kane eigenwijs.

Michael glimlachte en liet Kane los, waardoor hij op de grond viel. Ze keken elkaar aan, Kane vanaf de grond en Michael landde langzaam op zijn voeten. Ze begonnen te lachen omdat geen van beiden had beseft dat Michael Kane echt van de vloer had gehouden.

Kane stond op het punt op te staan toen een verleidelijke geur hem bereikte. Hij fronste zijn wenkbrauwen toen hij merkte dat een lava kleur plotseling de amethyst kleur van Michaels ogen overweldigde. Hij keek ziekelijk gefascineerd toe terwijl Michael diep inademde en over zijn schouder naar de trap keek.

Michael slikte toen hij het bloed van Aurora rook. Het was weinig, maar nog steeds genoeg om zijn tijdelijk vergeten verlangen met wraak terug te laten komen. Met de volgende hartslag liep Michael de gang door en verdween uit het zicht van Kane.

Al het plezier verdween rechtstreeks uit Kane en de humor verdween uit zijn gezicht. De enige keer dat hij ooit zulke donkere ogen had gezien, staarde hij in het gezicht van een demon.

“Nou ... dat kan niet goed zijn,” hij keek in de lege gang.

Even snel stond Kane op en volgde Michael de trap af. Er was geen raketwetenschapper voor nodig om te weten wat die zoete geur was en waar het vandaan kwam. Hij kwam net op tijd de bibliotheek binnen om Michael in een waas naast Aurora te zien knielen en haar hand in de zijne te nemen.

Aurora kromp ineen toen Michael plotseling naast haar verscheen en haar hand vastpakte. De actie verbrak de concentratie van haar en Skye en ze vroeg zich af wat hij aan het doen was totdat hij haar hand ophief om de kleine snee te inspecteren die ze van de dunne bladzijde van het boek had gekregen. Er was een druppel felrood bloed opgekomen en ze fronste haar wenkbrauwen en vroeg zich af of hij gewoon niet wilde dat het in zijn boek kwam.

Ze keek op in zijn ogen en ze schrok toen ze slechts kleine vlekjes gloeiende amethyst vond verspreid in een zee van duisternis. “Michael?” Ze fluisterde omdat ze wist dat er iets mis was met hem.

Alle beweging werd stilgelegd terwijl Michael langzaam de gewonde vinger naar zijn lippen bracht en de blessure kustte. Niet in staat de verleiding te weerstaan, trok hij het topje van haar vinger in zijn mond en zoog er sensueel op. Hij wilde meer van haar smaak en liet de rand van zijn hoektand zachtjes over de snee glijden.

Aurora hapte naar adem toen de hitte door haar kern en tussen haar benen begon te draaien. Het gevoel dat zijn tong erotisch tegen haar vinger wreef, deed haar zachtjes jammeren en ze beet op haar lip toen zijn scherpe tanden over de verwonding schraapten, prikkelden en tegelijkertijd rustgevend waren.

Skye bleef achteroverleunen op zijn handen en keek ook met verrukte aandacht naar de zonnegod. De connectie tussen hem en Aurora was niet helemaal verbroken en hij hevelde onbedoeld iets weg van wat ze voelde ... en het was geweldig. Hij probeerde het feit dat zijn ademhaling was versneld te verbergen door oppervlakkig te ademen.

Michael sloot zijn ogen en genoot van de kleine stroom van kracht totdat het een overweldigend verlangen werd om demon na demon af te voeren. Hij merkte de oorverdovende stilte op en zag dat Kane hem vanaf de ingang van de bibliotheek nauwlettend in de gaten hield. Hij vervloekte innerlijk omdat hij wist dat hij zijn zwakheid gewoon had weggegeven aan zijn zeer oplettende broer.

Kane wist zeker dat Michael niet bij zijn verstand was, maar dit was ver daarbuiten. Op het moment dat hun ogen elkaar ontmoetten, kon Kane Michael's honger zien alsof het iets tastbaars was ... besmettelijk en verslavend. Zijn broer had onlangs veel meer dan één demon leeggezogen en had erover gelogen.

Zijn geest zocht naar antwoorden en het was plotseling logisch waarom Michael demonenbloed dronk. Als slechts een paar druppels gevallen bloed dit soort reacties zouden kunnen veroorzaken ... dan zou het in staat zijn om alle terughoudendheid te laten vallen en een Fallen's volledig leeg te laten lopen, het equivalent zijn van pure chocolade.

Kane richtte zijn blik op Aurora en zag de rode kleur over haar wangen en de manier waarop haar ademhaling was gaan trillen. Ze raakte opgewonden van Michaels lippen op haar en begreep niet dat als hij zijn zelfbeheersing verloor, de dingen heel gevaarlijk voor haar konden worden. Ze was in dit alles onschuldig, ook al had ze per ongeluk Michael's vreemde verslaving veroorzaakt.

“Nog meer bewijs dat liefde blind is,” dacht Kane bij zichzelf.

De vloer trilde door Kane's laarzen, maar hij dacht er niet aan totdat hij zag dat één van de boeken van zijn plek op de plank begon te trillen. Hij keek de kamer rond en zag meer dan een paar van de delen op hun plaats trillen. Kane hief zijn hand op om het boek dat het dichtst bij hem in de buurt was, terug te duwen toen hij zag dat de lamp op de tafel bij Michael over het gepolijste oppervlak naar de rand gleed.

“Michael,” Kane's zachte gefluister klonk luid in de stilte van de kamer.

Michael hoorde de waarschuwing in Kane's stem en hij kromp ineen toen hij besepte wat hij aan het doen was. Hij trok zich terug van Aurora's verwonding en drukte een zachte kus op haar vingertop voordat hij haar losliet en zichzelf dwong rustig terug te trekken.

"Je moet voorzichtig zijn, soms zijn de pagina's van deze oude boeken scherp," glimlachte hij en leidde haar af van wat hij net had gedaan.

Aurora trok langzaam haar hand terug en sloot hem, terwijl ze nog steeds de warmte van Michaels lippen op haar huid voelde. Ze bracht de hand naar haar borst en beschermde het wonderlijke gevoel met haar andere hand voordat ze met heldere ogen naar Michael knikte.

"Ik beloof voorzichtig te zijn," zei Aurora verlegen en Skye knikte instemmend. Geen van beiden had de trillingen in de kamer opgemerkt omdat hun aandacht was gericht op Michaels verleidelijke kus.

Tot grote opluchting van Kane hielden de lichte trillingen onmiddellijk op en stopte de lamp op minder dan een centimeter van de rand.

"Aurora, Skye, we laten jullie verder lezen terwijl we het gebied gaan verkennen voor alles dat een gevaar kan vormen voor de mensen," opperde Kane, terwijl hij bad dat Michael de hint zou begrijpen en met hem mee zou gaan. "Trouwens, als we hier blijven, zullen we gewoon een afleiding zijn."

"Dat dacht ik ook." Skye's ogen werden groot en beseften dat hij dat net hardop had gezegd. Hij grijnsde toen Aurora naar hem giechelde.

Michael vervloekte zichzelf innerlijk en besloot dat Kane gelijk had ... de kamer verlaten was op dit moment het beste idee. Waar hij niet naar uitkeek, was dat Kane hem zou volgen en dat was nu het laatste wat hij nodig had.

Michael draaide zich om naar Kane en glimlachte en voegde eraan toe. "Jij kunt het oosten nemen terwijl ik het westelijke uiteinde van het gebied doorzoek."

Hij liep langs zijn broer met de bedoeling precies te doen wat hij net had gezegd en hoopte dat de demonen dom genoeg waren om dichtbij te zijn. Hij bereikte de veranda voordat zijn broer hem inhaalde en hem bij de arm greep en hem heen en weer schudde.

"Wat was dat?" Vroeg Kane zachtjes. "Het was maar een kleine blessure, die geen aandacht waard was."

"Ze bloedde," gromde Michael alsof dat antwoord genoeg zou zijn ... dat was het niet en ze wisten het allebei.

Kane staarde hem echt aan. "Bloeden..." hij schudde zijn hoofd. "Dat gaat er bij mij niet in Michael. Je gedraagt je steeds meer als een verslaafde op zoek naar hun volgende shotje en aan haar bloed ben je verslaafd." Kane keek hem strak aan, nu hij erachter was gekomen. "Daarom zuig je demonen droog. Hun bloed doet je iets," zei hij beschuldigend.

Michaels gezicht vertrok van woede en hij draaide zich naar Kane zonder te beseffen dat zijn ogen nu helemaal zwart waren. "Jij doodt demonen op jouw manier en laat mij ze op mijn manier doden. Iedereen vermoordt demonen of je hebt nog nooit gehoord van de verdomde oorlog die je bent begonnen. Stop met op me te letten. Voor het geval je het bent vergeten, ik kan mezelf wel aan ... Ik heb het redelijk goed gedaan terwijl je in de grond zat en er is niets veranderd."

Kane's ogen vernauwden zich, maar hij zei niets toen Michael van hem wegschoof en de veranda verliet. Hij kon de beledigingen over het hoofd zien, maar wat hij niet over het hoofd kon zien, was de zwartheid van de ogen van zijn broer. Dit was de Michael waar Dean hem voor probeerde te waarschuwen.

Scrappy zat naast Kane's voeten en jankte laag voordat ze naar de blonde man opkeek.

Kane keek naar de puppy en zuchtte vermoeid. "Ik weet het, ik weet het ... volg broer en bespioneer hem. Jij en Syn moeten een mentale link hebben waar ik niets van weet."

Hij wilde Aurora en Skye niet alleen laten, maar hij dacht dat het wel goed zou komen omdat het huis zo zwaar bewaakt was en gelukkig leek het erop dat Michael hen volledig was vergeten ...

althans voorlopig. Beslissend dat hij Michael een goede voorsprong had gegeven, volgde hij zijn broer door het bloed dat hij Michael een paar dagen geleden als tracker had gegeven.

Het duurde niet lang voordat Kane hem inhaalde, maar toen hij dat deed, observeerde hij discreet van een afstand. Wat Michael aan het doen was, was verkeerd ... wel ... niet het deel van de moorddemonen, maar de manier waarop hij het deed. Hij gebruikte hun bloed als een medicijn en zoals bij elk medicijn woog je de bijwerkingen om te zien of het de moeite waard was om de pil in te nemen. Tot nu toe zagen de bijwerkingen er niet zo goed uit.

Kane hurkte op de top van een schuin dak en wierp een blik op Michael, die zijn tempo had vertraagd tot een broeierige pas op de lege stoep. Hij voelde een krachtige aanwezigheid achter hem en stond zuchtend op.

“Moet ik me ermee bemoeien?”

Kane schudde zijn hoofd. “Nee papa, ik heb het onder controle.”

Om hem heen klonk zacht gelach. “Je wilt toch niet dat Michael weer wordt vermoord?”

“Niet echt,” zuchtte Kane en keek over zijn schouder. “Ik ben Michael zoveel verschuldigd.”

“Ontwaken uit de dood zet de dingen in perspectief,” mijmerde Syn, maar hij zou dit gevoel van verlossing niet van Kane wegnemen tenzij het moest.

“We hebben dat al twee keer geprobeerd,” Kane voelde de behoefte om hem erop te wijzen. “Doe mam de groeten van mij.”

Syn knikte en verdween, Kane alleen achterlatend op het dak. Hij draaide zich weer om naar Michael en zag zijn broer de veranda oplopen van een oud vervallen huis naast de spoorlijn. Kane hield zijn hoofd schuin en vroeg zich af wat Michael van plan was.

## Hoofdstuk 5

Michael was in de roofdiermodus en omzeilde verschillende demonen op laag niveau die hem niet interesseerden toen hij plotseling zijn tempo vertraagde in de buurt van een oud huis. Daar ... hij voelde het ... ergens in de stank van rottend lijk lag een demon met een behoorlijke hoeveelheid kracht op de loer.

Er verscheen een boosaardige glimlach op zijn gezicht. Michael liep naar de voordeur en klopte beleefd.

Een oudere man met een bevuurd overhemd en een gerafelde broek opende de deur zo ver als de grendelketting toeliet. Hij keek op en neer naar de goedgeklede man. "Wat je ook verkoopt, ik koop het niet," lachte hij en bracht een fles goedkope drank naar zijn lippen met de bedoeling hem in het gezicht van de verkoper te spugen.

Michael sloeg plotseling met zijn hand tegen de deur, brak het kettingslot en reikte naar de vermoede demon. In een vloeiende beweging trok hij hem de deur uit en gooide hem als een lappenpop de voortuin in.

Kane fronste zijn wenkbrauwen toen de oude man die achter in de tachtig leek zo ver over het gras rolde en tegen de stam van een boom sloeg. Toen hij op de grond viel zoals elke oudere burger zou doen, stond Kane op en dacht dat Michael misschien gek was geworden of een vreselijke fout had gemaakt.

Hij zakte langzaam terug op z'n hurken toen de armen en benen van het lichaam hem deden denken aan een slangenmens toen gebroken botten rechtop gingen staan en weer op hun plaats gingen. De persona van de oude man smolt letterlijk weg en onthulde iets dat bijna leek op een vleermuis van menselijke maat, minus de vleugels.

"Dat gaan we hier in het openbaar doen," ademde Kane wetend dat Michael meestal een stuk discreter was dan dit bij het bestrijden van demonen.

Het wezen zag eruit alsof het was gemaakt van versleten leer, zijn huid strak gespannen over een taai lichaam met een dunne maar gedefinieerde spierstructuur. Het bovenlichaam leek bijna te breed voor zijn benen om het rechtop te houden en zijn vingers en tenen droegen lange zwarte klauwen. Zijn kop was het ergste, helemaal geen haar met twee lange puntige oren en wat leek op een varkensachtige snuit boven twee kleine rijen scherpe tanden.

"Holy shit batman," fluisterde Kane en lachte bijna om zijn eigen humor. Ja, het was een oude en goedkope grap, maar het kon hem niet schelen ... dit was het perfecte moment om het te gebruiken.

Michael trok een wenkbrauw op toen de demon naar hem toe sprong en hem met een door dreunende klap tegen de voormuur van het huis duwde. De stenen brokkelden af om hen heen en Michael grijnsde in zijn sissende gezicht.

"Je bent gewoon de snack waar ik naar op zoek was," zei Michael en liet de grijns groter worden zodat de demon zijn langwerpige hoektanden kon zien.

"We zullen zien wie wie eet, vampier eet," zei de stem van de demon vol zelfingenomenheid.

Michael pakte de demon bij zijn nek en rolde tegen de muur, maar moest hem snel loslaten toen de demon zijn mond opende en er heldere vloeistof begon te druppelen die op de mouw van zijn jas viel. De vloeistof brandde als zuur door het materiaal waardoor Michael het haastig weggooide. Hij gooide de jas opzij en keek, gefascineerd toen het zuur enorme gaten in het dikke materiaal vrat.

Michael richtte zijn blik weer op zijn tegenstander en gromde, wetende dat dat precies was wat de demon had uitgespookt toen hij in zijn gezicht begon te spugen.

De demon lachte en kwam plotseling op hem af, deze keer veegde hij zijn scherpe klauwen door de lucht. Michael huiverde toen ze hem op zijn arm grepen en hij voelde een intense verbranding waar ze contact maakten. Ze grepen de demon, tuimelden de trap af en belanden weer op het gras terwijl ze rolden, terwijl ze probeerden de overhand te krijgen.

Het zuur van de demon at door zijn huid, maar hij genas net zo snel als dat de wonden ontstonden. Michael liet zichzelf genieten van de pijn en het feit dat het oppakken van de krachtigere demonen absoluut een leerervaring was en een veel leuker dan de snelle moorden.

Michael ving de demon bij beide polsen stevig vast en draaide zich om totdat het bot uiteenspatte en onder zijn vingers knarste. Het hoofd van de demonen schoot naar voren met de bedoeling te bijten, maar Michael sloeg hem tot het uiterste door het hoofd vast te pakken en zijn tanden in de nek van de demonen te laten zakken. De demon schreeuwde en probeerde met zijn gebroken handen naar hem te krabben, waardoor hij weinig schade aanrichtte.

Hij had geen tijd gehad om de demon helemaal leeg te maken toen hij ergens onder de toonhoogte van de schreeuw een zacht gejammer van achter hem hoorde en zijn hoofd met een ruk naar achteren richtte om naar de bron van het geluid te kijken. Michaels zwarte ogen werden groot en een deel van de amethyst dook erin op toen hij een jonge jongen zag staan onder een straatlantaarn met een voetbal en een sportuniform aan.

Michael ontspande zijn greep op de vreselijke demon toen hij merkte dat hij het was waar de jongen met afschuw aanstaarde naar ... niet het misvormde monster in zijn klauwen.

Kane stond snel op en staarde naar de demon die was teruggekeerd naar zijn menselijke vormomming en nu over het gras kroop. "Dacht het niet lelijkerd," siste hij zachtjes in de hoop dat de demon hem zou horen.

De jongen kon niet ouder zijn dan tien jaar en aangezien dit naar menselijke maatstaven een vrij veilige buurt was, was hij waarschijnlijk op weg naar het huis van een vriend. Hij betreurde het dat de mensen zich niet bewust waren van de demonenpopulatie. Als ze dat wel waren, zouden ze weten dat ze zo laat op de avond beter op hun kinderen moesten letten.

Een wild snauw barstte uit Kane's keel toen de demon naar het kind rende en duidelijk besloot dat de jongen een goede gijzelaar zou zijn om tussen hem en de vampier te plaatsen waar hij ook het gevecht van verloor. Kane bewoog precies op hetzelfde moment dat Michael deed. Hij volgde het dak dat de stoep raakte en nam het kind op toen Michael de demon op de grond tackelde en zijn lelijke gezicht in de stoep duwde.

"Ik denk het niet," Michael kon zijn woede niet beheersen ... het was één van de redenen waarom hij demonen verachtte. Hun behoefte om op kinderen te jagen was voor hem misselijkmakend en degenen die de levens van onschuldigen hadden genomen, verdienden de meest pijnlijke denkbare dood.

Zijn woede voedde alleen zijn bloedhonger en Michael ontblootte zijn hoektanden in een oerglimlach voordat hij ze in de nek van de demonen liet zinken. Hij gromde tevreden toen ze het bot van het ruggenmerg daadwerkelijk schraapten.

De demon sloeg op de grond en het zuur druppelde uit zijn klauwen in een vergeefse poging om weg te komen. Ze maakten diepe groeven in de stoep, vergezeld van het sissende geluid van de bijtende stof.

"Shhh, het is in orde. Ik heb je," mompelde Kane zachtjes en drukte het gezicht van de bange jongen tegen de boog van zijn nek, zodat hij niet meer zou zien dan hij al had. Alleen de geluiden die de demon maakte, waren waarschijnlijk genoeg om een volwassen man nachtmerries te bezorgen ... het is niet nodig om het visueel te zien.

Hij wilde zeker weten dat Michael alles onder controle had voordat hij met de jongen vertrok, maar toen begon de grond te trillen, waardoor een paar ramen braken en straatlantaarns explodeerden. Autoalarmen begonnen te piepen en te toeteren en sommige huizen trilden op hun fundamenten.

Kane hield het kind een beetje steviger vast en liep achteruit in de schaduw toen het laatste amethystlicht in Michaels ogen stierf en de duisternis die achterbleef, in bloedrood veranderde. Hij schudde zijn hoofd, wetende dat er meer dan één monster in de tuin was.

Michael sloot zijn ogen en trok zich terug terwijl hij weigerde de resterende levenskracht van het wezen te nemen. Hij nam even de tijd om te genieten van het geluid van de demon die jammerend

onder hem lag, nog steeds zwakjes klauwend op de stoep. Michael had geen medelijden en beet en brak zijn nek. Toen hij opstond en naar de demon keek, zag hij dat zijn lichaam nog steeds trilde en zijn ogen nog steeds wijd open van angst voor het onbekende.

“Je verdient geen snelle dood,” zei Michael zacht, zijn woede duidelijk zichtbaar in zijn uitdrukking toen hij zijn laars ophief en hem op de misvormde schedel van de demonen sloeg.

Hij grijnsde toen hij zag dat de ogen nog steeds open waren, maar deze keer was het een echte doodskijk.

Hij draaide zijn hoofd met een plotseling gevoel alsof hij iets belangrijks was vergeten. Op dat moment merkte Michael het trillen van de aarde om hem heen op. Hij keek op naar de boom naast hem en zag hoe hij slingerde, ook al was er geen briesje te voelen. Michael sloot zijn ogen en luisterde langs de alarmen naar de mensen in hun huizen terwijl ze elkaar uit angst riepen.

Hij voorspelde dat de verhalen die ze zouden delen tijdens hun ochtendkoffie niet zouden gaan over de demonen die onder hen leefden, maar over de borden die op de vloer waren verbrijzeld en de dreiging van een nog grotere aardbeving. Een aardbeving zou een zegen zijn in vergelijking met wat hen werkelijk te wachten stond.

Michael keek met afschuw neer op de demon en was teleurgesteld dat hij zich niet zo bevredigd voelde als hij had gewild. Hij stapte in zijn nek terwijl hij eroverheen liep en terug de straat opging op zoek naar zijn volgende slachtoffer.

## **Конец ознакомительного фрагмента.**

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.